

Saçlarının arasına arı kaçmış biri gibi sokağa fırladım. At kuyruğu yaptığım saçlarımın arasına kaçmış arı vızıldıyor, kanatları saçlarıma sürtünüyor, vızıldıyor da vızıldıyor. Sürekli vızıldıyordu. Onu kovalamıyordum. Kovanını saçlarımın arasına kurmasına izin vermiştim bir kere. İzin vermiştim çünkü o narin, iki renkli bedeni ile kafamın içindeki düşünceleri evirip çeviren, onlarla oynaşan bir arının olduğunu bilmeyen birileri, olup bitenden habersiz bir şekilde, "bal peteği gibi saçların var " desin istiyordum. Ve arıcığım bana eşlik ediyor, bana arkadaşlık ediyordu. Çok güvenilir olmasa bile gözden çıkarılmayacak bir dosttu. Zaman zaman, enseme ufak ufak ısırıyordu. Canımın yanması gerekiyordu ama arıcığım o denli küçüktü ki canımı acıtmıyor, zehri yerine balını bırakıyordu saçlarımın arasına.

*Günün birinde arı kulağıma bir şeyler fısıldadı. Ama öy-
Bu Kitap Turk_Che Tarafından www.Akdenizboard.com için
hazırlanmıştır..*

le usulca söyledi ki sesi pek duyulmuyordu, ne dediğini anlayamadım. Ne söylemeye çalıştığını da hiç sormadım ve bir gün, aniden, saçlarımın arasından uçup gitti. Yoldan geçmekte olan birisi de öldürdü onu. Ezip geçti üzerinden. Ve ben, beyaz mermerin üzerinde parıldamakta olan sıvıyla karışık maddeyi gördüm. Görünenleri küçük bir fırça ile alıp tahlil edilmesi için laboratuvara götürdüm.

"Zehir bu, " dedi biyolog. "Zehir mi? " dedim. Demek ki arıcığım birisi çarptığı için ölmedi, zehirlenerek öldü, öldürüldü. Kısa bir süre önce beni ısırmişti.

1

Dün nasıldın? iyi miydin? Dün eve geldiğinde, mutfakta, alazının kızılı görünen sobanın yanında sigaranı yaktığında, kedi boynuna atılıp nefesi ile içini ürperttiğinde, gözlerini yumup bacaklarını ana karnındaki cenin gibi kıvrıdığında ne düşünüyordun? iyi miydin?

içimdeki huzursuzluk, seni yolcu etmek için havaalanına gittiğimizde, sana yaklaşip "Anladın değil mi? Biletini onaylat, yürüyen merdivenlerden çık, metal tarayıcıdan geç, uçuş kartında yazılı numaralı kapıdan geç, hepsi bu. Vardığında da beni ara," dediğim zaman başladı.

Bunları söyleyip şöyle biraz uzaklaştıktan sonra bir kez daha yanma geldim, bir kez daha, detaylı olarak aynı şeyleri anlattım. Metal tarayıcı aletini ellerim ve kollarımla, gözünde biçimini canlandıracak şekilde anlattım.

Sonra seni hafifçe, bedenlerimiz birbirine değmeyecek biçimde kucakladım ve kulağına usulca "Teşekkür ederim. ." diye fısıldadım.

Sen, benimkinden daha yumuşak bir biçimde "Ben sana teşekkür ederim tatlım," dedin.

Aynı akşam Thomas ile seviştim. Gözlerinin içine bakarak "Son kez sevişiyormuşuz gibi sevişelim," dedim.

Bocaladı ve "Ne demek istiyorsun sen?" dedi.

"Şaşkın! Dünyanın sonu değil ya. Yalnızca sevgi taşkınlığı bu, korkulacak bir şey değil."

"Ne?" dedi afallamış bir halde.

Omuzlarımı silktim. "Parçalanmaktan, bölünmekten bıktım usandım. Şöyle sonsuzluğa doğru uzanmak istiyorum," dedim.

"Ama sen bunu hep yapıyorsun," dedi.

Bir kez daha omuzlarımı silktim, ufladım.

Hayır, ben bugüne kadar hayatımda hiç sonsuza doğru uzanmadım. Ben sonsuzluğu bilmiyorum ki, görüp tanımadım ki. Ben sınırları, sınırlanmaları, sınırlandırılmaları bilirim; felce uğramayı, eksilip azalmaları, sakatlanmaları bilirim. Yo yo hayır, sonsuzluğun ne olduğunu kesinlikle bilmiyorum diyebilirim.

"Bak şimdi, diyelim ki ikimizden biri yarın ölecek ya da diyelim ki ikimizden biri yarm çok uzun bir yolculuğa çıkacak ve birbirimizi ancak yıllar sonra görebileceğiz. Belki de bir daha hiç karşılaşmayacağız. O zaman birbirimizi kim bilir ne kadar çok severdik bir düşünsene."

Melissa P.

O çok yakışıklıydı, ben çok güzeldim. Komodinin üzerindeki abajurdan dağılan ışık, yüzlerimizde saman taneleri gibi parçalı ve renkli gölgeler bırakıyordu.

Sevişme sonrasında artık sırf o değil, o ve sen vardınız. Ben yalnızca konu mankeni olarak bulunuyordum. Sen ve o, ikiniz beni sevdiniz, parçalara ayırdınız ve öptünüz. Senin burnunu, onun ağzını, senin kulaklarını, onun gözlerini görüyordum. Bir yerine iki kalbin ayrı ayrı atışını hissediyordum. Bedenimin sıçramalarıyla "Seni seviyorum, seni çok seviyorum!" diye avaz avaz bağırdığımda, bunu hem ona hem de sana söylüyordum.

Sen ve o, ruhumun ve bedenimin koruyucuları. Yaşamımın balkonundan, sanki ben istememişim, hiç talep etmemişim gibi kibirle bakmırken, siz beni izliyor ve koruyordunuz.

Teri tenin gibi kokuyordu, senin tenin de onun teri gibi kokuyordu. Sonra hiçlik. Gösteri sonrası inen sahne perdesi gibi gözkapakları kapandı ve doymuş soluklar odanın kokularına karıştı. Sen, sen öylece kaldın.

Sen hiç benim yaşamıma ve özgürlüğüme kastetmedin.

yusufçuk gece gelir

Sen çok hafifsin, ben ağır. Bundan böyle, sana karşı hissettiğim o en uçtaki, o en aşırı ama aynı zamanda da o çok hoş duyguya yer açabilmek için, yaşam üzerine ürettiğim tüm kuramları bir kenara itmeli ve susturmalıyım.

Büyük bir olasılıkla sen buna değersin.

"Roma'ya bir bilet, yalnızca gidiş," dedim.

Seyahat acentasındaki görevli yüzüme baktı, gülümseyerek "Bu kez nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Her bir mimiğini ezberlemek isteyerek yüzüne uzunca bir süre baktım.

"Eve," dedim.

Başını saygıyla selamlar gibi öne eğdi ve gözleriyle alttan alta bakarak "Hemen kesiyorum biletini," dedi.

Bilgisayarın tuşlarını tıkırdatarak bileti keserken ben de hemen arkamda asılı duran turistik afişleri incelemeye başladım. Kongo'dan Laos'a kadar her yere gidebilirdim. Paris'ten Hokkaido'ya. Valparaiso'dan Atina'ya. Özendirici ve heveslendirici sonsuz seçenek omuzlarımla üzerinde, hemen şurada, arkamda uzanıyordu. Artık bir kere yola çıktuktan sonra, kaçışımı istediğim biçimde başlatabilir, istediğim gibi şekillendirebilirdim. Sorumluluk duygusu gözümü korkutuyordu, her zaman korkuttuğu gibi.

"Roma'ya karar verdin, değil mi?" diye sordu görevli.

incelemekte olduğum afişlerden önüme dönerek ona doğru baktım ve gülümseyerek onay verdim.

"İstersen biletini elektronik ortamda kesebilirim," dedi.

"Yo, yo teşekkür ederim. Biletimi elimde tutmak istiyorum."

Aslında yürümeye yeni başlamışım; ama sanki yüzyıllardır kâh iyi kâh kötü geçen bir yürüyüşteymişim hissi veren bir yolun ufkunda, aniden karşıma çıkıveren yeni bir yol gibiydi bu.

Kaygısız, tasasız yürüdüğüm, bir yere varıp varmadığımı ya da vardığımda ne yapacağımı sorgulamadan çıktığım bu yolun başka bir yolla kesişeceği hiç aklıma gelmemişti.

Birdenbire, nereye varacağı bilinmeyen yolun başında, altın gibi parlayan yol tabelasının başında buldum kendimi. Tabela "Seçenekli yol. Dosdoğru da gidebilirsiniz, sola da dönebilirsiniz" diyordu.

O zaman arkama dönüp baktım. Perspektif çalışmalarındaki kadar mükemmel bir biçimde, arkamda paralel olarak 11/ayıp sonra birleşerek devam eden yol üzerinde, başlangıç noktasındaki ayak izlerime baktım. Asfalt pek iyi durumda «lı-ğildi, yer yer bozulmuştu. Rüzgâr, yağmur, kar, dolu onu İnceltmiş, delmiş, bozmuştu. Düşüp kalkmalardan, yaralanmalardan arta kalan kan izlerini, orada burada uzanıp kalmış, çıplak ve gözleri açık kalmış ölüleri gördüm. Senden

hiçbir iz kalmamıştı. Yaşam yoksunu, çölleşmiş yol boyunca oraya buraya, ortalığa saçılmış insan leşlerinin kokuları duyuluyordu. Bir kez daha tabelaya baktım, cennete girişi müjdeliyor gibiydi. Bir zamanlar birileri bana insanın kendi cehenneminden daha iyi bir cennetin olmadığını söylemişti. Belki de bunu kendi vicdanım, işlediğim bir hatayı savunmak için ileri sürdüğüm gerekçeleri haklı çıkartmak adına söylemişti. Ne olursa olsun kaderime boyun eğmeye karar verdim ve girdiğim o kara delikten, "ışık, ışık" diye avaz avaz haykırarak yürüdüğüm gri yolu izlemek yerine, derin bir nefes alarak, kollarımı göğsümde, kalbimin tam üzerinde kenetleyerek sola döndüm.

Uçak biletimi elime aldım, iki parmağımın arasında hafifçe tuttum. Bu benim giriş biletimdi.

Seyahat acentasmdan dışarıya çıktığımda soğuk yüzüme çarptı. Kırmızı kadifeden yapılmış, Ornella'nın sabahlığa benzettiği paltomun içine gömüldüm. San Giuliano Yokuşu'nu tırmanmaya başladım. Haçlılar Meydanı'ndan geçmeye karar verdim. Burada barok sanatının lüksü ve abartısı, taştan açılmış çiçeklerle çaresizce ağırlaşmış, bazılarının kabartmalı süsleri olan evlerin önemlerini yitirmelerine, gözden düşmelerine, parçalanmalarına ve ölümlerine meydan

okuyordu. İşte ben tam da orada, o meydanda ilk defa öpüşmüştüm. Orada akılsızın biriyle küfelik olmuşum. Biraz ileride, şu merdivenlerin olduğu yerde, bir akşam, tanımadığım bir oğlanla, birbirimizden herhangi bir beklentimiz olmaksızın bira içmişim, susuzluğumu gidermişim.

Bununla birlikte hiçbir zaman dinginleşemedim. Zaman, beni sakinleştirecek, yatıştırarak duyguları uyandırmada başarılı olamadı.

O zaman aşağıya doğru yürüdüm. Fil Meydanı'na kadar indim ama yine de görebildiğim, belediye memurlarının gri paltolarından başka bir şey değildi.

Balıkçılara doğru yürüdüm. Orada da zihnimde çağrışan tek şey, yıllar önce sen, ben ve anneannemin balık almak için buraya gelmemizdi. Beni en etkileyen şey ise, hâlâ canlı olan kılıç balığının sırtına yapışık kalmış denizyıldızının görüntüsüydü. Az, pek az anı canlandı gözümde, büyük bir bölümü de boş ve soluk.

Bana, en nefret ettiğin şehir hangisi diye sorsalar düşünmeden Katanya¹ derim. Aynı yanıtı, en sevdiğin şehir hangisi diye sorsalar da veririm.

Bana hep "ait olduğun topraklardan uzakta olmak, orada yaşamaktan daha acı vericidir" derdin. Bana hep, bir gün "i;ıdan çekip gidersem, hüznün boğazıma sarılacağını ve be-

¹ İlyada Adası'nın doğusunda, Etna Yanardağı'nın yakınlarındaki bir şehir. (Ç.N.)

ni bırakmayacağını, acı ve umutsuzlukla beni oradan buraya sürükleyeceğini söyledin.

Ben de sana, neresi olursa olsun gidebileceğimi, Ratan-ya'dan ürktüğümü, beni yiyip bitirdiğini, tükettiğini söyledim.

Zifiri karanlık, kül, küme küme birikmiş ve soğumuş lav. Her ne kadar güneş şehir merkezindeki binaların barok kabartmalarını ve yaşlı evlerin beyaz dantel perdelerini kavuruyorsa da, tüm şehir sanki yoğun, derin ve koca bir karanlığa gömülmüş gibi. Katanya kesif bir karanlığın içinde. Şehir sanki açılmış devasa bir ağzın eşğine, yorgun bir trenle sürüklenerek gelmiş, kendine yol açmaya, öteye geçmeye çalışıyor gibi. Katanya, yalnız şimdi değil, sokaklarından yaşam taşarken de böyleydi. Dar meydanlara, kazılmış sokaklarına yaşam sığmazken, geceleri gençlerin, yankesicilerin, orospuların, esrarkeşlerin, ailelerin ve turistlerin hepsi birden, aynı saatte, aynı yerde buluşmaya karar vermiş gibi, erotik, çılgın orjiler² düzenlerken de böyleydi. Katanya şehri güzeldir, burada hiyerarşi, aşama, sıralanma, silsile yoktur. Yoktur, çünkü zamanı yoktur; çünkü güzelliğinin, çekiciliğinin farkında değildir. Hoyrat bir erkek eliyle ağzı kapatılmış, kötü bir sesin "Sesini çıkartma orospu" deyişiyle

2. Orgie, Fransızca. Mitolojide şarap tanrısı Baküs onuruna düzenlenen, şarkıların söylenip dansların edildiği gürültülü şenlikler. Bir anlamıyla da grup seks. (Ç.N.)

gözlerini faltaşı gibi açmış, siyah saçlı, beyaz tenli, çıplak ve güzel bir kadın gibidir.

İşte Katanya böyledir, birisi boğazına çöktüğü için konuşamayan bir orospu gibidir.

Ben gerçek bir Katanyalıyım, sonuna kadar. İçimde hem ölümü hem de yaşamı barındırıyorum. Ne birinden ne de ötekenden korkan, ama ölüme daha eğilimli olan.

Uzun süre evinden uzak olanların, onları yuvalarına dönmeye yönelten tek nedenin, köklerine sahip çıkmak istemeleri, tutkuyla o toprakların derinliklerine ulaşmak için kıvrım kıvrım kıvrınmaları ve onu inceleyerek içselleştirmeleri olduğunu söylediklerini duymuşumdur. Kökler? Hangi tanrının cezası köklerden söz ediyorlar ki? Bizler ağaç değiliz ki, insanız. Bir tohumdan gelen ve sonsuza dek tohum olarak kalacak insanlarız. Eğer illa da bir kök salmaktan söz edeceksek, kök salamadığımız tek yerin anne karnı olduğunu söyleyebilirim.

Eğer günün birinde köklerime dönmek istersem, köklerimi yiyip bitirmek istersem, karnını yarıp tüm bedenimle içine girmek ve artık var olmayan o ince bağ ile sana bağlanmak isterim.

Ama bu benim hiçbir işime yaramaz. Ben bir tohum olalık yaşamımı sürdürmek istiyorum. Kendi kendimin kökeni

ve kendi kendimin sonu olmak istiyorum. Hiçbir toprakta çürümek, fosilleşmek istemiyorum. Rüzgârın beni sürüklemesini istiyorum. Düzenlenmiş, sınırlandırılmış alanlar istemiyorum.

2

Takvimler geldiğini söyleseler bile, henüz gelmedi ilkbahar. Gökyüzü hâlâ kış göğü gibi... İnsanların yüzlerinde de hâlâ kış hüküm sürüyor. Ne gam ki Colosseum şehrin ortasına çöreklenmiş duruyor. Koca kıcını, caddenin ortasında durup gelip geçene gösteriyor; hiç utanması yok. Alışverişe çıktığımda onu görmemeye çalışıyorum. Olabildiğince gözümü ondan kaçırıyorum. Colosseum'u hiç sevmem. Çoktan yitirdiği erkekliğini millete fütursuzca göstermeye, kanıtlamaya çalışan yaşlı bir erkekmiş gibi gelir bana. Bakmaya dayanmıyorum. Yoruldum onu olur olmaz görmekten. Gürültülü caddelerde, elimde alışveriş torbalan, başım öne eğik, hızlı hızlı yürüyorum. Öyle hızlı yürüyorum ki, apartman kapısına geldiğimde plastik torbalar kestiği için avuç içlerimin geni iniş, şişmiş ve parmaklarımın sosis gibi irileşmiş olduklarını görüyorum.

Katanya Ana'nın memelerini çok kısa bir süre için emdim, belki de çok kısa sürede süttten kesildim. Süttten kesilmek için çok dua ettim.

O karanlık, dipsiz, ürkütücü uçurumda bunca zaman, bu kadar sene ne yaptım ben? Nasıl olur da Katanya'nın, bana hiç sormadan, benim onayımı alma gereğini duymadan ruhumu ele geçirdiğini bunca yıl sezinlemem? Ya sen, sen niye bana hiçbir şey söylemedin, beni uyarmadın?

Memelerinize yapışıp kalmam için onunla gizlice anlaşma mı yaptınız? Bana hep, ailemi ve doğduğum şehri özleceğimi, nereye gidersem gideyim yalnızlık duyacağımı ve çatışmaların ortasında kalacağımı; sabah, denizden esen meltemin kokusu ile uyanmak kadar güzel hiçbir şeyin olmayacağını söyledin. Bunların hiçbiri umurumda değil, denizden nefret ediyorum, yalnızlığı ve çatışmaları seviyorum.

Yazık, çok yazık ki yanıldın.

Özür dilerim ama ben biraz katıyım. Hep başkalarından farklı düşüncelerim oldu ve ne yazık ki sen bunun böyle olabileceğini hiç düşünmedin. Belki az da olsa bir umudun vardı, ufacık da olsa bir umut kııntısı.

Ona âşık değildim, şefkat duymuyordum, biraz seviyordum işte, hepsi bu. Onu kendi çıkarlarım için kullanıyordum. Erişkin olan yaşından, deneyimlerinden, bana sağladığı güven duygusundan yararlanıyordum. Babalık yapmayı bilmeyen ve zaten olamayan babamın yerine koydum onu. Bende eksik olan şey için, onun baba olmayı bilme ve baba olabileme halini sömürdüm, ondan yararlandım.

O da bendeki çocuğu kullandı, hani o benim özenle koruduğum, elimden kaçırmamak için büyük bir kıskançlıkla saklayıp sakındığım o küçük, o saçma sapan, o yumuşak ama değerli yanımı. Karşılıklı olarak birbirimizin bedeninden, ruhlarımızdaki suçlu yanlara bir mazeret bulmak amacıyla yararlanıyorduk. Suç işlendiği anda suçlu olanın, suç mahallinde olmadığını kanıtlamak için kullanması gibi kullanıyorduk birbirimizi. Ona özgürlüğünü bir ödül olarak sunduğumu, kendini özgür bir şahin gibi hissettiği söylüyordu. Vao bana ne sunmuştu ödül olarak?

Kendimi ona ne seks için, ne büyük bir haz ve aşkla, ne I minnet duygusuyla veriyordum. Veriyordum çünkü o an

için yaralarımı iyileştirebilen tek kişi oydu. Yaralarımı öpe koklaya kanırtıp açan, yaralarımı dağılayan ve sonra yemden öpüp koklayan tek kişi o olduğu için.

Kendi kendime, bedenimin içerisinde oluşan o derin boşluğu doldurabilecek kadar kocaman, görkemli ve engin olduğunu söylüyordum. Bedeni benim bedenimin üzerinde uzanmış yatarken, her gün santim santim biraz daha açılan, sürekli kanayan yarayı birdenbire iyileştirebileceğini sanıyordum.

Beni sevmesine izin veriyordum, o da benim onu sevmeme izin veriyordu.

Hazzm doruklarında dolaşırken, kendimi dopdolu ve doymuş hissettiğim o anda yalnız, yapayalnız kalmak istiyordum. Ona arkamı dönüyor, cenin duruşunda kıvrılıyor ve kendi iç dünyama dönüyordum. Kendimi kapatıyor ve kendi kendime doyuma ulaşıyordum.

Ben böyleyken benimle ilgilenmekten vazgeçiyor, yatakta cırılçıplak, kolunu başının üstüne koyup gözlerim duvara dikerek öylece uzanıyor, uzun uzun, sessizce düşünüyordu. Bedeni hâlâ istek yüklü, erkeklığı uyanık ve güçlü oluyordu o anlarda.

O sessizlik ve durağanlık anlarında, o otel odasının önüden geçmekte olan arabaların farlarıyla bölünen karanlığın da, kendime sakladığım, kendi kendime içip yuttuğum, lu

kertiğim o doğal ve cinsel tatlardan ona herhangi bir şeyin kalıp kalmadığını kendi kendime sorardım hep. O ulu çınar, her ne kadar kökleri toprağın derinliklerine uzanıyor da olsa, kurak, çorak, susuzluktan ölmeye mahkûm bir ağaç haline geliyordu ve özsuğu bir daha asla o koca, görkemli gövdede akıp hayat vermeyecek gibi oluyordu.

Bir kanepede var, televizyonun yaydığı mavimsi ışık var. Kanepenin büyük kahverengi çiçekleri olan açık renkli bir döşemesi var. Üzerimde ekose bir battaniye örtülü. Belki dört yaşındayım, belki de daha küçük. Bütün gün babamla birlikte oturduk ve televizyonda cumhurbaşkanı seçimlerini izledik. Kim olduğu ile ilgili en ufak bir bilgim olmamasına karşın Oscar Luigi Scalfaro³ ismini, kulağымda bıraktığı hoş tını nedeniyle beğeniyorum. Bana çizgi film kahramanım Lady Oscar'ı anımsatıyor. Sen başın ağrıdığı için yatak odandaki yatakta uzanıyorsun, babam senin yanma geliyor ve ben kanepenin üzerinde tek başıma kalıyorum. Kulağымda çınlayan çizgi film müziğine usul usul eşlik ediyorum: "Lady Oscar, Lady Oscar, gözlerinin maviliklerinde gökkuşuğı... Kılıcın... Savaşta... Sen hiç değişme, hiç değişme... Lady Oscar..." Gözkapaklarım kapanıyor, yorgunum.

Televizyonun yaydığı ışıktan hiç etkilenmeyen derin bir uykuya dalıyorum.

3. 1992-1999 yılları arasında İtalya Cumhurbaşkanlığı yapmış siyasetçi. (Ç.N.)

Birileri kanepede yanıma uzanmış, uzaktan kumanda ile kanaldan kanala geçiyor.

Bacaklarımda hissettiğim karıncalanma nedeniyle ansızın uyanıyorum, gözlerim kapalı, uykudan henüz uyanmamış sesimle "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Sakin ol, genç kız olup olmadığına bakıyorum" diyor bir ses.

Yeniden uykuya dalıyorum, düşümde kahverengi çiçeklerin açtığı bir çayırda Lady Oscar incelikle şarkısını söylüyor, kılıcını çekmiş, kararlılıkla düşmana karşı sallıyor.

Bir çiçeğin sapından kan damlıyor.

Aniden uyanıyorum, ter içindeyim, çarşaf bacaklarımın arasına dolanmış, sıkışıp kalmışım. Gözyaşı damlasında hap-solmuş sivrisinek gibi hareketsiz, kıvıldamadan duruyorum.

Thomas yanıma uzanmış, gözünde gözlüğü, elinde Manifesto Gazetesi ile uyuyakalmış. Gözlüklerini çıkartıyorum, ışığı kapatıyorum, onu sevdiğimi söylüyor ve yeniden uykuya dalıyorum. Başımı göğsüne dayıyorum ve düzenli çalışmayan bir makinenin çıkarttığı gıcırdama gibi, kalbinin düzensiz atışını duyuyorum. Bunlar düzenli ve sağlıklı bir insanın kalp atışları değil; bir gıcırta, bir gıcırdama, hayatta kalma, tutunma çabası. Aklıma düşen ilk düşünce: Yüzüme baktığı sürece, ben yüzümü onun göğsüne dayadığım sürece, birkaç aya kalmaz bu kalp patlar. Şimdi yalnızca gıcırıyor. Eksik olan ne diye kendi kendime soruyorum, aşk yararsına deva olacak, yaranın üzerine sürülecek bir merhem mi?

Ben onun istediği gibi giyinmişim. Onun estetik beğenilerine, zevkine ve isteklerine uygun giyinmekten yüksünmüyordum, çünkü ben onun arzuladığı kişiydim. Benim beğen-

nip beğenmemem ikinci derecede önemliydi, çünkü önemli olan onun tarafından beğenilmektir.

Teatro Massimo'nun hemen arka tarafındaki restoranda, dışarılarda bir yer bulmuş oturuyorduk.

Yaz henüz sona ermişti ve sonbahar, bronz tenimi daha da dikkat çekici kılıyordu. Caddeler, kaldırım taşlarının yeniden döşenmesi sırasında oluşan karmaşadan yeni kurtulmuş, eski sakinliğine kavuşmuştu. Kaldırım taşları iyi döşenmediğinden masa yola hafif meyilli duruyordu. İç mekânda reggae çalıyordu. Yüzünün şaşkın bir ifade alması karşısında kendimi tutamayıp güldüm, bu türden müziğin onun beğenilerine ne kadar uzak olduğunu biliyordum. Ona kalsa saygın bir mekân seçer ve ortamı tanımlamak için 'nefis', 'mükemmel', 'sevimli' gibi sıfatlar kullanırdı. Soracak olsam eminim, içinde bulunduğumuz ortamı 'gürültülü', 'avam', 'genç işi' olarak tanımlardı. Ama yalnızca bana bakmakla ve içinde bulunduğu koşullardan kendini olabildiğince soyutlamakla yetindi.

"Kendime bile söylemeye cesaret edemediğim şeyleri bana söyletebilmen çok ilginç," dedi.

Gülümsemekle yetindim. Onu dinlemiyordum ki.

"Sana aşta hayal kırıklığına uğramış düşlerimden, bana sunduğun yeni yaşamdan söz ettiğimde, hayatımda ilk kez düşündüklerimden ötürü yargılanmadığımı, aksine bana de-

ğer verildiğini hissediyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

Başımı salladım. Yüzümde sıkılmışlık ifadesi olduğunu biliyordum.

Birkaç dakikalığına sustu ve ilgiyle yüzüme bakarak "Ya sen, sen benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Bir erkeğin yapması gereken en son şey, hakkında ne düşündüğümü sormak olmalı.

Hakkında hiçbir şey düşünmüyorum, düşünecek ne var ki? Seni seviyorsam seviyorumdur, senden öğreniyorsam öğreniyorum demektir. Bunu tahmin etmek o kadar zor bir şey mi? Ne düşündüğümü çok mu merak ediyorsun? Aklını boş şeylerle kurcalamaktan vazgeçmen gerektiğini düşünüyorum. Başkalarının senin hakkında düşündüklerini fırlatıp bir kenara atman gerektiğini düşünüyorum. Bencil, alçak, aynı zamanda da kör olduğunu düşünüyorum. Bütün gece konuşmana karşın seni dinlemediğimin farkında olman gerektiğini düşünüyorum. Beni becerirken öyle açgözlü, öyle hırslı, öyle susamış oluyorsun ki, bedenimin şu önümüzde duran kadehin içindeki pahalı şarap kadar devinimsiz ve kımlıtısı/, olduğunun farkında değilsin diye düşünüyorum.

Tekmelenmiş, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış suçlu bir köpek gibi bakıyordu. Beklemedeydi.

Bir yudum şarap içtikten sonra "İyi bir insan olduğunu

düşünüyorum," diye yanıtladım soruyu.

"Biliyor musun, karımlayken bile kendimi hiçbir zaman özgür hissetmedim," dedi; az önce söylemiş olduklarıma kulak asmadığı belliydi.

İçimden hiç konuşmak gelmiyordu. O ise konuşmak, sürekli konuşmak istiyordu. İsteddiği kadar konuşsun diye bıraktım.

"İçimde beni sımsıkı saran bir mengene var. Kalbimi, beynimi, dilimi sürekli sıkıştırıyor ve beni edilgen, güçsüz, yetersiz kılıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Haa? Biliyorsun değil mi?" dedi suçlayıcı âdeta aşağılayıcı bir ses tonuyla.

Omuzlarımı silktim ve yavaşça, "Bilmem. Ben özgürlüğüme her zaman önem vermişimdir," dedim.

Dudağı titremeye başladı ve az öncekinden daha sert bir tonda "Sen küçük bir kızsın ve bazı şeyleri anlayamazsın. Sen insanın kendisi olamaması ne demektir bilemezsin. Kendi düşlerinin akılcı, sorumluluk sahibi, erişkin davranmak zorunda olan, böyle davrandıkları söylenen kişilerce, elinden çekip alınmasının ne anlama geldiğini bilemezsin. Men de bir zamanlar senin gibiydim, büyümek, erişkin olmak istemiyordum, kendimi özgür hissediyordum. Ama binleri beni ezdi geçti. Senin de üzerinden geçip gidecekler Itıracak etme," dedi dişlerini vahşi bir hayvan gibi göstererek.

"Tabii, bu da bir bakış açısı," dedim.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun. Benim neler hissettiğimi bilmiyorsun."

Yo, hayır, bilmiyorum, bilmek de istemiyorum.

"Yok canım, biliyorum elbette Claudio. Ama çok rica ediyorum, bana yine aynı şeylerden söz etme."

"Peki ne duymak istersin o zaman? Yaşamın çok güzel olduğunu, insanların seni sevdiklerini ve yaşadığımız her günün düğün bayram olduğunu mu?"

Yüksek perdeden güldüm ve "Neden olmasın ki?" dedim.

Sesi boğazında düğümlendi, hıçkırmaya başladı. Gözleri yaşardı ve gözyaşları kırışık yüzünden aşağıya doğru süzülmeğe başladı.

Acıyarak baktım ve "Her şey yoluna girecek, merak etme. Hadi kalk eve gidelim, sakinleşirsin," dedim usulca.

Omuzlarım silkti küçük bir çocuk gibi, masadan kalktı ve hoşçakal bile demeden çıktı gitti.

Tek başıma kalmıştım. İçeriye geçtim. Yüzümde bir gülümseme vardı, duvarlar müziğin yüksek tonundan sarsılıyordu.

Yüzlerce, binlerce kez iyi geceler.

Gözleri sürekli hareket ediyordu, gözyaşlarıyla ıslanmış, aptal, kırılğanlardı, istenilen her şeyi yapabilecekmiş gibi duruyorlardı. Oysa ki insanın içini acıtıyorlar, ufalayıp parçalıyorlar, sövüp sayıyorlar, aşağılıyorlardı.

Araba Etna Yanardağı'nın eteklerinde bir patikada durdu. Yağmur, pencereleri dövmekten yeni vazgeçmişti. Toprak kokusu, arabanın koltuk döşemelerine fırlatılmış külot ve çoraplarının kokusu, nemli saçlarının kokusu, insanın içine işleyen ağız kokusu ve tıraş losyonu kokusu. Koltuk kılıfının renkleri, tarlalardaki mor, sarı ve kırmızı renkteki çiçekler, arkamızdan geçen beton karıştırıcı kamyonun çıkarttığı ses, pencereye kanatlarını vurmakta olan arının kanat çırpışının sesleri. Ter, salya ve vücut sıvıları, nemli kumaş kokusu, emniyet kemerinin çınçınlaması, utana sıkıla yüzünü göstermeye çalışan güneş, tutku, cinsel içgüdüler, ucele, sıkıntı, kaygı, telaş, kıskançlık, güçsüzlük, tutarsızlık, k-melsizlik, yetersizlik, düş, yanılısama, yalan, umarsızlık, umursamazlık, duygusuzluk, hatta ve hatta acı.

Her şey vardı orada, aşktan başka her şey.

Derim saydamlaştı. Birdenbire gözeneklerim genişlemeye başladı. Öylesine genişlediler ki vücudum sanki kocaman bir delikten oluşmuş gibiydi. Vücudum camdan yapımış gibi. Yüzüm de. Damarlar, atardamarlar, kılcal damarlar. Her şey görünüyor. Kırmızı ve mor renkli otoyollar kesişiyorlar, birbirinin altından üstünden geçerek kobalt mavisine bürünüyorlar. Yumurtalıklarım havada asılı kalmış iki mercimek tanesi gibi duruyor. Yaklaşmakta olan aybaşımla nedeniyle biri diğerinden daha büyük ve daha aşağıda. Kırmızı ve pıhtılaşmış bir kitle, mikserin içindeki meyve bulamacı gibi duruyor. Böbrekler, aynen ilkokul öğretmenimin biçimlerini anlatabilmek için örneklediği gibi iki fasulye tanesine benziyor. Vücudumun ekili bir tarla olduğunu düşünmeye başlıyorum. Akciğerlerin her tarafı siyah bir yumakla kaplanmış, üzerlerinde az sayıda beyaz çizgi var ama çok güzel duruyorlar.

Kalp. Kalp, haydutların yüzlerine taktıkları naylon çorap benzeri bir tülün arkasında atıyor. İçinde yaşamın attığı küçük bir prezervatif sanki. Ölümüne, ama aynı zamanda d

aşka ve sonsuz acıya koşan bir haydut o. Şimdiye dek çok ölümler bekledi, birçok acıyı derinliklerine gömdü, çok sayıda aşk boğazına çöreklenip onu boğmaya çalıştı.

Beyin. Beyin. Beyin. Yalnızca düşler. Bir sürü görüntü var ama hiç ses yok.

Arabada babam ve seninle bir yere giderken aklımdan yüzlerce şey geçirdi. Beraberce çıktığımız bu yolculukları, bütün Sicilya sahillerini gezmeyi severdim. Küçük beynime üşüşen yüzlerce düşünce kırıntısı varken pencereden, yanbaşımından, araba giderken gözümün önünden hızla geçmekte olan manzaraya bakmak hoşuma giderdi. Kısa bir aralıktan sonra sahilin çabucak değişivermesi şaşırtıcıydı. Kumsaldan kayalıklara, kayalıktan taşlıklara, sonra yeniden kumsala, sonra beklenmedik bir anda tepelere dönüşüver-Biesi. Kocaman yeşil bir tepe birdenbire denize dökülen bir uçuruma dönüşebiliyordu.

Sabah erkenden yola çıkardık ve ilk uyanan hep ben olur-
• lımın. Sizin beni uyandırmanızı beklemez, hayatınızı zorlaştı-
tı rınak istemezdim. Erkenden kalkar, elimi yüzümü yıkar-
dı III. Siz kalktığınızda ben temizlenmiş, giyinmiş, hazır bek-
in or olurdu. Sizin için benim uyanıp hazırlanmış olmam
< leşine olağan bir durumdu ki bunun için hiç övülmezdim.
M. nim bir çocuğum olsa ara sıra da olsa onu överim. Öve-

rim, çünkü isterim ki ileride, büyüdüğünde, kendini yetersiz hissetmesin, kendi kendine yetebilen biri olsun. Babam ne giydiğime hiç bakmazken, sen uzun uzun, inceden inceye incelerdin.

"Niye bu etekliğini giydin? Bu buna uymamış. Bunun yıkanması gerekirdi." "Bu ayakkabılar olmuş mu yani? Baloya mı gidiyorsun? Spor ayakkabılarından birini, hatta o geçen senekileri, hani o kirli olanlar var ya onları giyiver. Bugün anneannelere gidiyoruz. Paskalya'yı onlarla geçireceğiz."

Ne olursa olsun, bu gezilerden çok hoşlanırdım. Pencereyi hep kapatırdım. Hızla gitmekte olan arabanın penceresinden içeri dolan rüzgârdan nefret ederdim, içeriye dolan havayı, havada ses çıkararak sallanan bir kılıca ya da kovboyların kementine benzetirdim. Radyodan yükselen müzik sesini ve senin babamla konuşmalarını dinlemeyi severdim. Mia Martini'den Mina'ya, Riccardo Cocciante'den Loredana Berté'ye... Bunlar beynime üşüşen düşüncelerin dile geldiği kolonlar gibiydi. Bunlar, senin var gücünle, avaz ava/a söylediğin, benim ise boğuk ve erkeksi sesimden utana sıkıla mırıldandığım şarkılardı. Hayal kırıklığına uğramış aşklar, yitip gitmiş aşklar, terk edip gidilen aşklar... Benim çocukluğumun anafikri bu şarkılardaydı. Deep Purple dinlemek isteyen küçük bir Madam Bovary iken Mia Martini din

lemekle yetinmek zorunda kalıyordum.

Genellikle yolda uyuyakalıyordum. Arabada uyuyakalmak harika bir şeydi, âdeta takılmış bir motor sayesinde hayatta kalmayı başarabilen yapay bir karnın içindeki bir canlı gibiydim. Kendimi âdeta karnına geri dönmüş gibi hissediyordum. Aklıma gelmişken, ben senin karnındayken neler hissediyordun? Davetsiz bir misafir gibi miydim yoksa senin bir parçanmışım gibi mi hissediyordun? Çok mu ağrıdım? Sen hep böyle ufak tefek miydin? İçinde bambaşka bir yaşamı büyütme, hareketlerini engelleyip yavaşlatmıyor muydu? Hiç benimle konuşur muydun? Neler söyledin?

Dün yine Thomas'tan, süt emer gibi memelerimi emmesini istedim. Bu annelik duygusunun doruklarında olduğumu hissettiğim bir dönem. Çok iyi, dişiliğimi duyumsuyorum.

Doğrusunu istersen, o uzun gezilerde neler düşünürdüm. İnliyor musun? "Günün birinde yaşamımı anlattığım bir günlük tutup yayınlamak çok hoşuma gider" diye düşünüyordum, kısa sürede yazmaktan sıkılacağımı bilsem bile, sırf 1 > 1 gün yayınlatabilmek için ciddi ciddi günlük tutmamın lekektiğini.

Bir gün babamdan bana anahtarı ve kilidi olan bir hatıralı İleri almasını istemiştım. Bir hafta boyunca her gün işten »vı* döndüğünde "Babacım, hatıra defteri aldın mı?" diye

sordum. Genellikle akşam yemeği sırasında, alçak sesle, derin bir sessizlik hüküm sürerken, sizin konuşmalarınızı bozmamaya dikkat ederek sorardım. Her seferinde, eğer aldıysa usanmadan sorduğum için kendi kendimden utanmam gerekeceğini düşünerek sorardım. Bana "hayır" yanıtını verdiğinde de fazla üzölmüyordum, olağan, beklenen, en az benim sorum kadar yersiz bir yanıtı bu. Almış olsaydı gelir gelmez verirdi, vermediyse benim bu soruyu sormam boşboğazlıktan başka ne sayılırdı ki?

O bir haftanın sonunda, beni aldın, arabana bindirdin ve beraberce bir tütöncü dükkânına⁴ gittik. Tezgâhın arkasındaki iskelet gibi zayıf hanımın, bayat balık gibi gevşek, baygın gözleri, tel tel seyrelmiş saçları vardı. İlkokuldan bir sınıf arkadaşımın annesiydi ve cadı kılığına girmiş bir periye benziyordu ve ondan biraz çekmiyordum. Okuldaki bütün çocuklar ondan korkuyorlardı, bense korkmuyor hatta onu güzel bile buluyordum. Bana defter, kalem gibi kırtasiye ürünlerinin durduğu rafı gösterdin. Rafın orta yerine bir hatıra defteri fırlatılıp atılmıştı. Kapağı beyaz satendendi, bira/kirlenmiş bir beyazdan. Üzerinde motosiklete binmiş, elinde kırmızı renkte bir çivi taşıyan sarışın bir kız vardı. Hatun defteri inceikti, yirmi sayfa ya vardı ya yoktu. Kilidinin

4. italya'da tütöncü dükkânlarında, tütö ürünlerinin yanı sıra, kırtasiye ürünlen, şekerleme, çikolata gibi hediyelik eşyalar da satılmaktadır. (Ç.N.)

üzerinde kahverengi lekeler oluşmuştu ve pek uyduruktu. Yalnızca bu vardı. 80'li yıllardan kalma tek bir defter. Çok mutlu oldum, iğrenç bir defter olmasına karşın beni çok mutlu etmişti. Cadı kılığındaki peri bu sefil defter için senden bin beş yüz lirt aldı.

Ancak benim o dillere destan maymun iştahlılığım sayesinde projem kısa sürede yarım kaldı. Beş sayfa yazdım ve sıkılıp bıraktım.

Kendi kendime, "Mutlaka söylemem gereken bir şeylerim olduğu zaman yazarım" diye söz verdim. Fazla bir anlamı olmayan yüzeysel şeyleri yazmaktan nefret ediyordum.

Böylece, ruhumu gömme, ilkel, yakışksız, aykırı özümü koruma zamanım geldiğinde, cennetten kovulmuş kötölüğe eğilimli melekler kulağıma "Yaz. Şu an hissettiklerini asla bir daha hissetmeyeceksin. Bir daha sana geri dönmeyecekler. Yazarsan, işte ancak o zaman yüreğinde ruhtan bir esinli, bir tutam nefes kalabilir" diye fısıldayacaklardı.

İşte sırf bu nedenle, kaybedecek bir şeyim olmadığında, hıllıra defterime yazdığımı varsayarak günlük gibi bir roman yazdım.

8

Bu akşam sen gülerken birden bir dışının diğerinin üzerine binmiş olduğunun farkına vardım, sanki utanarak bir şeylerden saklanıyor gibiydi. Bu kusuru şaşırtıcı bir biçimde seksi buldum ve ne garip ki bunu nasıl olup da bugüne kadar fark etmemiş olduğuma şaşırdım. Onun benlerini, tüyelerini bilirim, bedenini keşfe çıktığımda salgıladığı kokuların farklılığını fark edebilirim. Fazladan bir kemiğinin olduğunu bilirim, hani kıyılıp kadına verilmeyenini. Sirtında çillerinin, ellerinin üstünde geniş ve derin eklem boğumlarının olduğunu bilirim. Onun gözlerinin parlaklığının yanında yıldızların parlaklığı tekdüze ve yavan bir kamaşmadan başka bir şey değildir. Ancak bir kadında olabilecek kadar yumuşak halli »bir ağzı vardır. Bir anneninkine benzeyen göğüs kafesi ve memeleri, yenidoğan bir bebeğin erkeklik organı gibi yumuşacıktır.

Gözünün altında bir beni var, aynen benim göz altımdı olduğu gibi, hemen hemen gözden aynı uzaklıklarda.

Ben o yamuk dişe hayran hayran, büyülenmiş gibi bakarken bana döndü ve canı sıkkın "Ne var?" diye sordu.

Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anladım.
Terk edilmek üzere olduğumu anladım.

Eşya bölümüne girdiğimizde, paylaşımına önce sahafın birinden aldığımız Mao Tze Tung'un şiir kitabıyla başladık. Gece okumuştuk o şiirleri, onun odasında, üzerimize, çıplak ve henüz soğumamış bedenlerimize kuştüyü bir yorgan örtmüşken. Odanın duvarlarında kırmızı Noel aydınlatmaları asılıydı ve çevredekilerce görülebilecek, saydam bir kübün içinde, havada asılı olduğumuzu düşünmiştik.

9

Bize, su ve nem yüklü bir göğün altında, dışarıya masa hazırlamışlardı. Yağmurdan korumak için birkaç büyük şemsiye, ısıtmak içinde seyyar sobalardan koymuşlardı. Güçlü bir lamba bizim masaya odaklanmıştı ve içeriden gelen yoğun et kokusu saçlarımızın arasında dolaşıp üzerlerimize siniyordu.

Çekip gitmek, oradan uzaklaşmak istiyordum. Buraya ne bok yemeğe geldiğimi soruyordum kendi kendime.

"Önemli kişilerle karşılaşmak", burada bulunmamın bana sağlayacağı fayda buydu ve bunun için kalmaya zorluyordum kendimi. Ancak ruhum, bedenim birlik olmuşlar, isyandaydılar.

Bence, nem ve et kokusu kuşatması altında bir masada oturan insanlar pek önemli kişiler olamazlar. Masadaki sayın aktör umurumda bile değil, saym editör defolup gidebilir, fotoğrafçı hanımefendi pek övülen fotoğraflarından bininin içine girip sonsuza dek orada kalabilir.

Biz insanoğlu bunu hep yapıyoruz; kendi tasarladığımızı/

bizim yarattığımız bir dünyanın içinde kapana kısıtılıp tutuklu kalıyoruz. Ve şu pek önemli kişilerden hiçbiri bizi bu kısıtıldığımız kapandan çıkartamaz, içinde yaşadığımız bu dünyadan kurtaramaz.

Hepsi kitabımın başarısı ve gelecekte yazacağım diğer kitapların başarıları şerefine kadeh kaldırırlarken ben, kafamda tek bir şeyi yineliyordum: "Siktirin, göt yalayıcılar! Size kuşumu göstersem yüzünüzün alacağı biçimi pek merak ediyorum!"

Thomas'm elini sıkıca tuttum ve usulca, "Buradan gidelim, al beni götür lütfen. Hemen şimdi!" dedim.

Tuzlu kraker yiyorum, müzik setinden çılgın bir caz müziği yayılıyor ve dışarıda yağmur yağıyor. Basenlerim o kadar geniş ki üzerlerine dirseklerimi dayayabilirim.

Boğuk bir sesim var. Sabah, sana daha önce de sözünü ettiğim Napolili arkadaşım Massimiliano geldi. Zaman zaman ziyaretime geliyor. Güldüğü zaman hüzünlü mü değil mi pek anlayamıyorum.

"Korkuyorum," dedim ona.

Acıyarak ve biraz da şaşırmış baktı ve "Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Beni aldatmasından korkuyorum," diye yanıtladım.

"Neye dayanarak böyle düşünüyorsun ki?"

"Hiiiç... Yalnızca bir sezgi."

Anlamamış gibi baktı ve ne düşündüğünü kavradım hemen.

Gözlerimi faltaşı gibi açarak bağırdım: "Sen beni deli mi sanıyorsun?"

Gerçeklikleri birbirine karıştırdığımı, yaşadığımı sandığımı dünyanın gerçek dünya olmadığını söyledi.

"Gözünü aç Melissa. Çevrendekilerle hiç ilgisi olmayan bir dünya yaratıyorsun kendine."

Kolundan tuttuğum gibi dışarı attım. Öylesine sert ve şiddet doluydum ki kareli gömleği yırtıldı ve bir tutam kumaş parçası elimde kaldı.

Arkasından kapıyı çarptığımda başım hafifçe dönüyordu. Yorgundum. Banyoya gittim ve biraz önce aceleden lavabonun üzerinde kanlı pedimi unuttuğumu fark ettim. Çok da önemli değil, nasıl olsa kan insanı öyle allak bulak eden bir şey değil. Balkona çıktım ve çamaşır makinesinin sıkma işlemi bitirerek durmuş olduğunu fark ettim. Makinenin penceresinden içeriye uzun uzun baktım, nedenini bilmeden. Kafam düşüncelerle öyle dolu ki içim âdeta boşalmış gibi. Mutluluğa doydum, mutluluk beni ele geçirdi ve moralimi bozuyor. Her gün, her dakika bu mutluluğun bir gün bitip bitmeyeceğini ve sonun ne zaman geleceğini sorup duruyorum. Kördüğüm oldum, biliyorum. Belki de mazoşistim. İler şeyin bilincindeyim. Dünya hakkında kesilen ahkam beni çileden çıkartıyor. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, her şeyin bir sonu vardır, her şey gelir geçer, her şey ölür. Ya bunun bunlar benim başıma gelmezse, olamaz mı olur, varsayalım ki gelmedi. Ya ben hep bu yaşımda, ne kadar sığılsın olsun bu entelektüel düzeyde kalırsam? Varsayalım ki hep şimdiki gibi âşık olsam, olamaz mı? Pekâlâ olabilir.

Evet, doğru, değişimi kabul edemiyorum. Çok gelenekçiyim, anılara ve çelişik de görünse, gelecekle ilgili hayallerde çok bağılıyım, işte bu nedenden ötürü, ne kadar mutlu olursam olayım, benim şimdiki zamanım çok huzursuz. Geçmiş, gelecek ve şimdiki zamanın karışımı, iyi yoğrulmuş hamurdan ortaya çıkan son derece lezzetli bir tatluya benziyor. Mideye oturan ama keyif de veren, lezzetli bir tatlı. Birbirine ters düşen bir sürü malzeme harmanlandığı için lezzetli. Neden bu denli karmaşığım? Nasıl oluyor da hem hüzünlü hem de umut dolu olabiliyorum aynı zamanda?

Bu yoğun duygular yumağında olumlu hiçbir yan yok. Anne, bu tam bir şenlik. Duygular karmaşası. En iyi sonucu kimin elde edeceğinin anlaşılmadığı, sonunda yaşamın mı ölümün mü, aşkın mı acının mı galip geleceğinin öngörülemediği bir kıyamet. Bu, birbirinin içine geçmiş binlerce halkanın benim boğazıma dolandığı ve beni her seferinde farklı farklı yerlere, her seferinden birbirinden daha umutsuz ruh haline sürükleyen sonsuz bir karmaşa.

Ben baştan aşağıya rahatsız bir insanım. İçgüdülerime, sezgilerime egemen olamıyorum, saplantı ve takıntılarımın \ kaba ve şiddetli tutkularımın beni baştan çıkarmasına raz)

5. Sürekli endişe, sabit fikir, takıntı hali psikiyatride obsesyon olarak tanımlanır. Bu hastalığın göstergeleridir. (Ç.N.)

oluyorum. Sence bunlar yalnızca Sicilyalı⁶ olduğum için mi başıma geliyor? Yoksa, beynimi beceren bu korku, beni bütünleyen, en güzel yanımdan eksik kalma korkusu mu? Thomas'tan yoksun kalma korkusu.

6. Sicilya İtalya'dan kopuk, kendi içine dönük bir yaşamın sürdürüldüğü bir adadır. Mu nedenle insanları genellikle kapalı bir yaşam sürer, tutucu, gelenekçi ve katoliklerdir. Bölgenin ekonomik anlamda güçsüzlüğü, iş alanlarının yetersizliği Sicilyalıları göçe zorlamış, kalanların bir bölümü de yasa dışı yollardan para kazanmaya yönelmiştir. Bu koşullar nedeniyle Sicilyalılar, kapalı, gizemli, kuşkuyla karşılanılabilebile hırsız ve acımasız olarak bilinirler. (Ç.N.)

11

Sarsarak uyandırdım, nefes nefese kalmıştım.

"Hayaletler var, hissediyorum onları," dedim alçak sesle, onlara sesimi duyurmamaya çalışarak.

"Düş görmüşsündür," dedi, "Kötü bir düş, rahatla".

Yo, hayır düş değildi, rahatlayamam. Yatağın tam karşısındaki duvara vuran elin çıkarttığı sesi gerçekten duymuştum. Tatlı bir ritimle tempo tutuyordu. Yarı aralık gözlerimin arasından uzun boylu ve kara tenli bir kadın silueti görmüştüm.

Hadi uyu, korkma. Uyu, uyu, korkma. Korkma.

Sabah uyandığımda gece gördüğüm görüntü yok ortada ama yeniden karanlığa ve kuytulara gitmeyi arzulayan bir çekim gücü var içimde. Kulaklarımda garip bir sesin yankısı var, düşüncelerime iyi gelmeyecek bir iksiri yudum yudum içiyorum, bacaklarım çıplak ve ata biniyormuşum gibi aralık, sabırsızca sigaraları inceliyorum, yedi saati sigara içmeden geçirmek kayda değer bir başarı.

Mutfak evyesini dolduran kirli tabaklardan yayılan pil koku, gün be gün artıyor. Bu sabah evi elden geçireceği m

söz veriyorum temizleyeceğim. Kendimi huzurlu hissediyorum ama o yankı kulaklarımda, tekdüze, Tibet rahiplerinin ayini gibi, ne peşimi bırakıyor ne de bıktırıyor.

"Gel, bak," diyor.

Dudaklarım aralık, gülümseyerek gösterdiği şeye bakmaya gidiyorum, dar koridoru geçiyorum ve bu sabah güçlü bir sevişme isteğimin olduğunu duyumsuyorum. Kapıdan içeriye girer girmez onu yatağın üzerine iteceğim ve ne dediğine bakmadan onunla sevişeceğim. Evet, duştan yeni çıktı, daha ıslak, parmaklarım kadınısı sırtında dolanıyor.

"Gel, bak," diye yeniden çağırıyor,

içeriye girmeden, kapının ağzında durup bir bacağım duvara yaslanmış, neler düşündüğümü gayet iyi anlatan bir gülümseme dudaklarımda, öylece duruyorum.

O ise gülümsememin farkında olmaksızın parmağı ile duvarda bir yeri gösteriyor bana. Kara bir el. Aslında üç parmaklı bir el. Duvarda kara üç parmaklı bir elin izi var, sanki birisi kendi kendini ateşe vermiş de sonra duvara, badana üzerinde iz bırakacak biçimde dayanmış gibi.

Yalnızca "Sana söylemiştim" diyorum, içimde bir şeyin beni sıktığını, iki dişle ısırıldığını hissediyorum ve içimden i M ı ses, içimden biri saklanmam gerektiğini söylüyor, saklım nalyım çünkü kulaklarımdaki o yankıyı ne duyabilen * .ıı ne de varlığından haberdar olan.

Yazın son günlerinden birinin akşamında âşık olduğumu anladım. Elektrik yüklü, fıkır fıkır kaynayan bir akşamda, her zamankinden daha şıllık bir Roma'da, çok gürültülü, çok güzel, çok şizofren, çok eski olduğu için özür diler gibi öne eğilmişken. İmparatorların ve tefecilerin Roma'sı, politikacıların ve taksicilerin, kayıp kızların ve yüksek ökçeli, mini etekli kızların Roma'sı, şarapların Roma'sı ve gazlı içeceklerin Roma'sı, kiliselerin ve orospuların.

Bardağımdaki Vinsanto'mu⁷ yudumlarırken, ekranda akıp giden görüntülere bakıyordum. Televizyon beni içine çekiyor ve beni kapsama alanına alıyordu. Ekrandakinin bakışları, gözleri ve söylediği sözler, kullandığı sözcükler bana yönelmişti. Dövülerek biçimlendirilmeyi bekleyen, ham çelikten yapılmış bir kılıcın işlenme sürecini bekler gibi, ekranın karşısındaydım ve bekliyordum. Nasıldım? Yoktum K nasıl olayım. O ben ben değildim. Kendi kendimin karikatii rüydüm, öfke ve kızgınlığın son aşamasına gelmiş bendim,

7. Kutsal Şarap anlamına gelen, geçkin beyaz üzümlerden yapılan çok aromalı M yüksek alkol dereceli İtalyan şarabı. (Ç.N.)

hiçbir zaman söylemeyi istemeyeceğim şeyleri söyleyen bene dönüşmüştüm, söylemek istemezdim çünkü anlaşılacak kadar delice ve karman çorman şeylerdi. Olaya sanal olarak eklemiştim.

Martina ve Thomas deri kanepeye yayılmışlardı, Simone'yle ben televizyona kitlenmiştik.

"Thommy, sırtıma biraz masaj yapar mısın, fena halde uyuytu da..." dedi Martina.

Thomas'in ağzında sigara vardı, dudaklarının arasında sıkıca tutmuştu ve sigara hafif hafif salmıyordu. Dumandan korunmak için gözlerini kapatmıştı. Kocaman gözleri ve ancak bir kadında olabilecek kadar uzun kirpikleri daha da uzun gözüküyordu, iki hilal gibiydiler.

Martina sırtını ona döndü, o da zarif hareketlerle omurgalarının üzerinden, iki parmağı ile masaja başladı. Onunki gibi iki büyük elin bedenimde dolaşmasının ve sigara dumanının burun deliklerimden içeri girmesinin ne hoş bir şey olabileceğini düşündüm. O an onu fena halde arzuladım ve bu yalnızca fiziksel bir çekim değildi.

"Thomas, bana da masaj yapabilir misin?" demek geldi içimden ve neredeyse ağızımdan dökülecekti düşündüklerim.

Sonra, sonra bilmiyorum nasıl olduysa...

Tam da o gece, saray yatağı tarzında ve boyutundaki kocaman bir yatakta Claudio üzerime çıkmıştı ve ben istek-

sizce bacaklarımı aralamıştım. Üzerimde yalnızca siyah saten bir sutyen vardı.

Yataktan yayılan eski ahşap kokusu üzerimde sakinleştirici bir sıcaklık yaratıyordu. Odanın zifiri karanlığı her şeyi yutmuştu ve odadaki tek pırıltı, bana hediye etmiş olduğu boynumdaki inci kolyenin ışıltısıydı. Düşüncelerim kuyruklu yıldız gibi uzun, hatta yıldızlar dizisi gibiydi ve başladığı noktayı, asıl başlangıcını bulamıyordum. Claudio, bu kendimle girdiğim hesaplaşmalardan ötürü, kıskançlıkla karışık bir özenme duyuyordu ve eğer onunla yeterince ilgilenmezsem kendisini kötü hissediyor, bu da benim kendimi kötü hissetmeme, suçluluk duymama neden oluyordu. Telefonda ağlıyor, onu bırakmamam için yalvarıyordu ve kendimi, duyduğum mutluluktan ötürü suçlu hissettiriyordu. "Havalanan bu toz duman er ya da geç dinecektir" diyordu "Yalnızca bana ait ol istiyorum. Sonra boşu boşuna hayal kurma, er ya da geç seni unutacaklardır".

Yo, yo hayır Claudio, hayal kurmuyorum. Ben gerçeklen beni unutmalarını, benden hiç eser kalmamasını, beni hiç kimsenin hatırlamamasını istiyorum. Sen de beni tümüyle unutmalımsın.

Claudio içime girdi ve gidip gelmeye başladı. Karnım şişmiş gibi hissediyordum ve içimdeki organ artık tümüyle yabancı bir maddeymiş gibi geliyordu bana. Göğsünün dijital

lik organımın üzerinden aşağıya doğru kaymakta olduğunu hissettiğimde başımı yana doğru çevirdim.

Dikleşmiş göğüs uçlarımla ona işkence etmek, canını yakmak istedim.

Beş, altı vuruştan sonra genellikle ter basar ve terler alından damlamaya başlardı. Üzerimdeyken yüzünden kayıp gelen ter damlacıkları dudaklarıma damlardı ve ben yorgun argın bu damlacıkların tadına bakardım. Çok tuzlu ve acı olurlardı ve az da olsa sperm tadı alırdım.

O gece terlemesine fırsat kalmadı çünkü üçüncü vuruştan sonra onu durdurdum ve "Başka birine âşık oldum, artık devam edemeyeceğim," dedim.

Hiçbir şey söylemeden üzerimden indi, yüzümü diğer yana döndüm. Gözümün hizasına gelen antika dolabın kapağına yerleştirilmiş koskoca bir ayna vardı, bana sonsuzluk kadar uzun gelen birkaç dakika boyunca gözlerimi oraya diktili. Aynadaki yansımama baktım ve yaşamım boyunca beni hiç terk etmemiş olan, kayıp ve edilgen bakışlarımı gör- elimi. Bir kaybolurlardı, bir edilgin olurlardı ve sıralarını hiç ^ısrırmazlardı, önce biri sonra diğeri.

"Sen hiç kimseye âşık değilsin, sen yazdığın kitapla gel- li üüne âşıkısın ve benim senin bitmek bilmeyen kaprisle- nımı tloyuramayan bir beceriksiz olduğumu düşünüyorsun," K 'lı alçak sesle birkaç dakika sonra.

"Aman sus nolursun," dedim yavaşça, ünün beni değiştirdiğinin söylenmesinden bıkmıştım. Değişen tek şey onun bana bakış açışıydı ve ben bu duruma gittikçe kinleniyordum. Benim yalnızca kendisine ait değil, herkesin malı olduğumu düşünüyordu artık. Ve ben yavaş yavaş bu durumu yadsıyıp karşı çıkıyordum. Ondan nefret etmiyordum ama itiraz ediyordum.

"Geçen günkü kutlamada karşılaştığın o aktör değil mi?."

"Nasıl düşünmek istersen öyle düşün. Eğer bu seni rahatlatıyorsa böyle düşün," dedim umursamazca. "Zaten kabahat sana her şeyi anlatanda. Her zamanki salak olan ben... Ama göreceksin, bundan sonra böyle olmayacak". Başım hâlâ diğer tarafa dönüktü ve sözlerimi alçak sesle, fısıldar-mışcasına söylemişim.

Ağladığımı duydum, zavallı kurban rolünü oynamasını umursamadan gözlerimi kapattım.

Ağlaması kısa sürdü, bu gözyaşlarının beni yumuşatanla yacağımı hemen anlamıştı. Gözyaşları, birisinden anlayış umduğu zamanlarda, anlayışın bir armağan olarak kendisine sunulmasını beklediği anlarda aniden beliriverirdi. Onu yumruklamak, yüzünü gözünü morartmak isterdim. Okşama larım onu avutmasını isterdim. Dikleşmiş göğüs uçlarını la ona işkence etmek isterdim.

Altımızdaki çarşaf hışırdamaya başladı ve ben neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bir hırıltı duydum. Gözlerimi diktiğim aynadan, arkamda neler olup bittiğini hayal meyal görebiliyordum. Açıkça gördüğüm, örtündüğü çarşafı üzerinden sıyrıp attığı ve bir eliyle erkeklik organını tuttuğuydu. Yambaşımda kendi kendine doyuma ulaşmaya çalışıyordu, keyfini çıkartmak, belki de benden intikam almak istiyordu.

Mastürbasyon yaptığını duyuyordum. Gözlerimi kapadım ve çıkarttığı sesleri duymuyormuşum, uyuyormuşum numarası yaptım.

Sertleşmiş göğüs uçlarımla canını yakmak, ona işkence etmek isterdim.

Yataktan kalktı, banyoya gitti ve oradan, son ve uzun bir doyuma ulaşma, boşalma inlemesi geldi.

Sabah olduğunda sessizce, konuşmadan kahvaltımızı yaptık. O günden sonra onu bir daha hiç görmedim.

Yaşayan iki babam olmasına karşın kendimi yetim gibi hissediyordum; bir tanesi doğuştan, genetik babam olan kişiydi ve bugüne kadar ona karşı hiçbir şey hissetmemiştim, ne sevgi, ne nefret ne de herhangi bir kızgınlık ya da kin. Diğer ise beni sevmeye istekli ve benim de ona kendimi sevdirmeye istekli olduğum kişiydi.

Sönmüş meme uçlarımla özgürlüğüm geri döndü.

Ben bilgisayarımın karşısında çıplak otururken o, mut-
fakta ıslık çalarak tabakları yıkıyor. Yazı yazarken çevreden
sesler, gürültüler gelmesi hoşuma gidiyor, çırtı pırtıları
seviyorum. Sonra müzik setine bir CD koyuyor ve ben de
oturduğum yerde, tekerlekli çalışma sandalyesini gıcırdatarak
kalçalarımı sağa sola oynatıyorum müziğin temposuna
uygun olarak. Evin henüz perdeleri yok ve pencereler, 16.
yüzyıl saraylarmmkiler gibi çok yüksek. Dışarıdan bakan
herkes bizi görebilir, sevişirken birilerinin bizi görmesi ho-
şumuza gidiyor, tüm âşıklar gibi birbirimizi sevdiğimizi
başkalarına göstermek istiyoruz. Koridorda bir ileri bir geri
gidip gelmeye başlıyorum, parmak uçlarımla duvara doku-
narak salona gidiyorum ve ayak parmaklanmın üzerindi'
yükselecek bonsai'yi⁸ okşuyorum. O arkası dönük duruyoi
arkasına geçip sarılıyorum ve ona sürtünmeye başlıyorum
Bu hareketim aniden önüne dönmesine neden oluyor, onufi
da hoşuna giden bir şeyi yaptığım için suçluluk duyuyorum

şum gibi, utançtan başım öne eğik, göz ucuyla bakmaya ça-
lışıyorum. Arkamı dönerek bu kez kalçalarımınla sürtünmeye
başlıyorum, sevecenlikle sırtımı okşuyor; soğuk ve ıslak ev-
yeye çıkıp oturuyorum, hissettiğim serinlik tüylerimi diken
diken ediyor ve bedenimdeki bütün çıkıntılar dikiliyor.

Hemen orada bana sahip oluyor. Bedeni görkemle bede-
nimin üzerine çıkıyor ve kulağıma hoşuma giden şeyler fi-
sildiıyor, kulak mememi nefesiyle ısıtıyor.

Sonra bir öksürük sesi duyuyorum ve gözlerimi aralıyo-
rum; masaya doğru eğilmiş ve boşuk boşuk öksüren bir ka-
dın görüyorum. Kafasını kaldırıyor ve bana kötü kötü bakı-
yor. Sarışın, çiçekli bir elbise giymiş, zayıf ve derisi kırış kı-
rış. Ona bir süre daha bakıyorum, sonra üzerimde uzanmak-
la olan erkeğe bakıyorum, gözlerimi yeniden kapatıp açıyo-
rum, bakışlarımı kadının olduğu yere doğru çeviriyorum,
aitmiş olduğunu fark ediyorum. Ama öksürük sesi gelmeye
devam ediyor.

Erkeğimi kendime doğru çekiyorum ve onu yiyip bitiri-
yorum.

Dili kanyor ve dilinden boynuma kan damlıyor.

Güzel, çok güzel, olağanüstü bir film. Tabloya bir dâhinin eli değmiş gibi.

Berlin Film Festivali'nde ödüle aday film yönetmenlerinden biri değil mi? Cannes Film Festivali'ndeki mi yoksa? Ya da Venedik'teki miydi?

Eee ne desem... Ben pek...

Ya Edgar Alan Poe ya da Celine ya da yüzyıl başında yaşamış simgeci yazarlar⁹ hakkında ne düşünüyorsun? Sözün düşünceden temellendiğine, onun üzerine inşa edildiğine inanmıyor musun?

Ya... Evet tabii de...

Ya Paul Klee'nin sergisi, gezme fırsatın oldu mu? Ya Tintoretto'nunkini? Tarantino'nun son filmini gördün mü, ya Bunuel'in ilkini?

Hayır...

Sizin beyinleriniz küçük küçük odacıklardan oluşuyor

9. Dekadans adı da verilen edebi akımı benimsemiş yazar ve şairlerin oluşturduğu okul. Fransa'da başlayıp tüm Avrupa'da etkin olmuş bu modern şairler şiirleri için müzikal ritmi ararlar ve seçkin estetik güzelliğin peşine düşerler. (Ç.N.)

Siz şeyleri bilmeyi biliyorsunuz, ben bilmiyorum.

Ben evrimini tamamlamamış bir homo sapiens'im¹⁰. Henüz ilk evredeyim ve orada kalmaya kararlıyım.

Hepsi külden yapılmış, kıymıtsız heykeller. Kolay kolay parçalanmayan, sıkıştırılmış külden yapılmışlar. Üzerlerini örtmüş islerin üzerinde yürümek isterim. Hareketsizlikleri beni hayran bırakmalıyken tam tersine ürkütüyor.

Bir zamanlar birileri ölü insanlarla çevrili olduğumuzu söylemişti. Ölü insanlar yollarda yürüyorlar, yiyip içiyorlar, sevişiyorlar, kitaplar okuyup filmlere gidiyorlar ve önemli insanlarla tanışıyorlar. Ölü insanların, canlı insanlardan farklı olarak kalpleri çarpmaz, duygulanmaz, heyecanlanmazlar. Yalnızca akıllarını, zihinlerini kullanırlar ve kültürleriyle böbürlenmeye meraklıdırlar.

Beni korkutuyor bu ölü insanlar.

Günün birinde benim de öleceğim düşüncesi beni korkuluyor.

Roccalumera Plajı'nda, üzerinde "Denize Girmek Yakaktır" yazılı koskoca bir tabela asılıdır. Oysa ki burası Doğu Sicilya'nın en kalabalık plajıdır. Kum yoktur, kaya yoktur. Yalnızca taş. Ayak parmaklarının araşma kaçan, ince lıyk derisinde delikler oluşturan taşlardan.

10. İnsan. Darwin'in Evrim Teorisi'nin bu evresinde, insan bilmeyi bilen insan'ın (Ç.N.)

"Al şu lastik ayakkabılarımı giy, ayakların acımasın."

Oysa ki ben o lastik ayakkabılardan her zaman nefret etmişimdir. Onları giydiğimde kendimi çirkin hissediyorum, o giymekten vazgeçemedikleri beyaz lastik balerin ayakkabılarıyla, seyrelmiş kır saçlı, yaşlı Alman turist kadınlara benzetiyordum kendimi.

Canımın yanmasını yeğliyordum ve aslında doğrusunu söylemek gerekirse, derimde hissettiğim o duygu, çocuk te-niminde duyduğum o tatlı işkence hoşuma bile gidiyordu.

Sabah sahile inmek hoşuma gitmiyordu, benim için ideal saat öğleden sonra, öğle yemeğini yedikten sonraki saatler-di.

"Denize giremezsin, daha yemekten yeni kalktın," derdi-niz koro halinde sen, anneannem ve teyzelerim. Bu sırada erkekler içeride, sabah çok erken saatte balığa çıktıkları için erkenden uykuları geldiğinden, yüksek sesle horluyor olurlardı.

"Yemin ederim denize girmeyeceğim, güneşleneceğim," derdim ciddi ciddi.

"Bari şemsiyeyi al da güneş çarpmasın."

"Yok, sık sık başımı ıslatırım," diye yanıtlardım bilmiş bilmiş.

Bütün takım taklavatı yüklenir, Francesco ve Angela eş-liğinde harekete geçerdik. Geliştirdiğim yeni bir taktik gere

ği, bizimkilerin o saatte plaja gitmeme izin vermeleri ama-cıyla çocukları yanıma alıyordum.

Yolu geçerken üçümüz el ele tutuşuyorduk. Deniz kenarına gelir gelmez, deniz yatağını denize atıp, üçümüz birden üzerine atlayıp uzanırdık. "Karnını ilk önce kim ıslatacak" oyunu oynar, bu konuda bahse girerdik. Su buz gibi olurdu ve birkaç dakika önce yediğimiz, daha sindirilmemiş yemek midemizde donacakmış gibi gelirdi bize. Yaşadığımız ilk tatsız deneyimlerden sonra, denizanalarınm çarpmasına bile alışmış olurduk. O civarlarda denizanaları küçük ama yakı-cı olurdu. Yanımıza zeytinyağı, Nivea krem ve tereyağı alırdık. Hepsini karıştırır, denizanasının çarptığı yere, kızarıklık-lıkların üzerine sürerdik. Bu karışım, çarpma yeri ve güneş, hep birlikte sahanda sucuklu yumurta gibi kızarır, fokurdardı. Sonra kızarıklıkların üzerine güneşten kavrulmuş bir taş koyar, dişlerimizi sıkarak, ter ter tepinirdik.

Francesco, küçük olmasına karşın denizanalarını kaması-ı nı ucunda kazığa kakar gibi tutmayı başarırdı. Meydan muharebesi bittiğinde, paramparça olmuş bir düzine denizanası yerde yatıyor, güneşten eriyip buharlaşıyor olurdu.

O, sahilde acımasızca denizanalarını öldürürken Ange-lit'yla ben, bizim kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra duşların altına koşardık. Sular üzerimizden akıp giderken, kapağı aralanmış sepetten kıvrım kıvrım kıvrılarak dı-

şan süzülen yılanlar gibi eğilip bükülerek şarkı söylerdik:

"Brancamenta! Ta-ta-ta-ta".

Akşam üzeri, saat beşe doğru sizler gelirdiniz. Uzaktan, boğucu sıcaktan bunalmış görüntülerinizle, Sergio Leone'nin kovboy filmlerindeki oyuncular gibi görünürdünüz gözüme. Sıcak, çevrenin sessizliği, ıssızlık, üzerlerinizdeki savaş giysileriniz ve kuşandığınız silahlarınızla; güneş yağları, uzandığınızda boyunlarınızın altına koyacağınız lastik yastıklar, simitler, güneşten korunmak için siperlikli şapkalar, vücudunuza sardığınız pareolar, küçük el radyoları, içinde bisküvi, meyve ile zeytinyağı, tuz ve domatesli sandviçlerin bulunduğu plastik kaplar. Ben güneşten kavrulmuş dudaklarımı yaksa bile bu sandviçleri yemeğe bayılırdım.

Karşılıklı birbirimizi uzaktan süzerdik. Kendimizi, karşısındaki düşmanın zayıf anını bulmaya yoğunlaştırmış, başka herhangi bir şey düşünemeyen hayvanlar gibi hissederdik. Birkaç dakika sonra bağıra çağıra bize doğru koşmaya başladınız: "Sizi gidi afacanlar, denize girdiniz değil mi?"

"Bittin sen, sekiz yıldır senin için uğraşıp didiniyorum, boşuna. Sen bittin."

"Kör olmayasica, içini karartacağım senin, görürsün sen!."

11. italya'da, nane ağırlıklı bitki özlü Branca isimli içkinin, 80'li yıllardaki televizyonda oynatılan reklam spotunda, içkiyi oluşturan bitkilerin rüzgârda salınmasını ve içiminden sonra yaratacağı ferahlığı çağırıştıran sallanan, kıvrılan yapraklı dallar gösterilirdi. Bu reklamdaki görüntüler taklit edilmektedir. (Ç.N.)

"Anne, nasıl karartacaksın içimi?"

Gözlerimin önüne bu olağanüstü görüntü geliyordu. Midedimin biraz üzerinde bir yerden bir delik açıyordun, ipi çeker gibi ruhumu çekip dışarı çıkartıyor ve içimi karartıyordun.

Neşemiz, keyfimiz gittikçe artıyordu; denizde oynaşmalarımız ve sizin aptal kurallarınıza aykırı davranmanın mutluluğu. Neden ha neden? Eğer yemekten sonra denize girmemizi istemiyorsanız, neden sahile gelirken yanınızda yiyecek getiriyorsunuz?

Saat yediye doğru, güneş çekilmeye, deniz koyulaşmaya başladığında, işte asıl o zaman, başkomutan gelirdi.

Başkomutan biz çocuklardan çok fazla uzun değildi, kısa sarı saçları, yeşil iri gözleri vardı, teni ipek gibi pürüzsüzdü, altı yılda altı çocuk emzirmiş memeleri sarkmış ve pörsümüştü, karnı şiş ama taş gibiydi. Ya o kalçalar, ah o kalçalar... Hayatımda gördüğüm en güzel kalçalardı onlar. Dar ve oynak, selülitten eser olmayan, güçlü ve yumuşak.

Başkomutan sizlerden daha donanımlı iniyordu savaş ilanına; su damacanası, içi yiyecek dolu bir sepet, dondurma kutuları ve muz hevenkleri ile. Biz çocuklar başkomutandan korkardık ve onun gözleri önünde muzları yemeye mecbur kalırdık.

"Ye kuzucuğum ye, yarar sana."

Midelerimiz türlü çeşitli yiyeceklerle dolu olurdu, aslında hiçbir şey yemesek aylarca idare edebilirdik. Ama bu onun sevgisini, şefkatini gösterme biçimiydi.

Eğer sekizinci muzun sonunda içimizden biri "Anneanne yeter, doydum artık" diye itiraz edecek olsa öyle bir bakışla bakardı ki, korkudan neredeyse altımıza kaçıracaktı gibi olurduk, neyse ki üzerlerimizde mayolar olurdu. Sonra babalar, dayılar ve eniştelere inerlerdi, kendi teçhizatları ile donanmış olarak; fotoğraf makineleri ve telekamaralar. Her ne kadar biz çocukları çektiklerini söyleseler de ne hikmetse objektifler hep denizdeki kadınların popolarına odaklanmış olurdu. Sizler kızardınız ama istifinizi de bozmadan, söylene söylene güneşlenmeye devam ederdimiz: "Kuzum şu popoların hangisi güzel Allah aşkına? Pörsük, yere yakın, leğen gibi..."

Her hafta sonu orkestra gelir, bütün evlerin ön cephelerinin dönük olduğu ana meydana kurulurdu. Ben irice bir basamak büyüklüğünde olan beton duvarın üzerine tünere, yere değmeyen ayaklarımı sallayarak etrafa bakar, hazırlıkları izlerdim. Bir Bay Sibilla vardı ki, karısı yanında olmadığına, biraz avam olan ve ekşi ekşi kokan şişko komşusu ile kırıştırdı. Bir de Megera vardı, allı pullu giyinir, gözlerini yeşil ve ışıltılı farla boyar, uzun kuzguni siyah saçlarını omuzlarına döker ve her zaman son derece dar, vücudunu saran, pa-

rıltılı elbiseler giyerdi. Hep klavyecinin yanına oturur ve çalınan melodiyi notalardan izlemeye ve hemen ertesi günden itibaren küçük piyanosunda kendi kendine melodiyi çıkartmaya çalışırdı. Bütün hafta boyunca yazlığın orkestrası olurdu.

İşte o gecelerde anneannemim kalçaları, eşsiz, olağanüstü ve görülmeye değer görünürdü herkesin gözüne; "Batti in aria le mani, e poi lasciale andar... Se fai come

Simone, non puoi certo sbagliar."¹²

Bana göre eşsiz olan o kalçalar, karısı iri bir örümceğe benzeyen sayın Bay Loy için de eşsiz görünürdü anlaşılan. Her hafta orkestra planlanandan önce toparlanıp gitmek zorunda kalırdı çünkü her hafta dedem, o çok güzel, güçlü ve taş gibi anneannemin arkasından salyası aka aka arsızca doluşan Bay Loy'a sille tokat girişir, döverdi.

O yazın kraliçesiydi, herkesten daha güzeldi. Işıl ısıldı ve etrafa yaydığı ışıltı gözleri kamaştırırdı, güneşten daha güçlüydü, Megera'nın takıp takıştırdığı pullardan daha parlaktı.

¹²Eller havada çarpışsın, koyver gitsin, Simone gibi yaparsan hiç yanılmazsın.

Zaman zaman sizleri düşünüyorum. Yo, yo doğru değil, zaman zaman değil, sizleri hep düşünüyorum. Kimi zaman gözümde tek bir damla gözyaşı beliriveriyor. Thomas görünce, "Neden ağlıyorsun" diye soruyor, ben de "Ağlamıyorum," diyorum, "Gözümü uzun süre ufuktaki bir noktaya diktiğim için irisim yanıyor". Sizleri düşünüyorum ve sizleri birbirinize bağlayan yalnızlığınızı.

Evlere servis yapan pizzacımn çırağı kapıya geldiğinde, kumbaradan ufaklık paraları aşırıp veriyorsunuzdur, çünkü her zamanki gibi, çocukta paranın üstünü verecek bozukluk olmuyordur. Çocuk, kırmızı sivilcelerini alıp gittiğinde arkasından "Salak şey" diye gülüyorsunuzdur.

Kanepeye geçer, ayaklarınızı altınıza alıp televizyonun uzaktan kumandasıyla, o kanaldan bu kanala zıplayarak, sizi duygusallaştırıp ağlatacak bir filmin avına çıkıyorsunuzdur. Ağdalı, klasik bir film olmalı, kurgusu karışık ve romantik. Francesco ve Morino, sizin pizzalarımızın üzerindeki domatesleri aşırıyordu, siz salça parçacıklarım parmaklıyorsunuzdur her zamanki gibi. Pencereleleri açmış olursunuz

az ilerinizdeki terasın bahçesinden yeni sulanmış çimen kokusu burunlarınıza geliyordur. Ornella'nın yüzükoyun halının üzerine uzanması, başının altına yastığı alıp gözlerini televizyona dikmesini seyretmek pek güzeldir. Biraz sonra gözkapakları kapanmış, uykuya dahvermiş oluverir.

Uyandırıp da kalkıp yatağa gitmesini söylediğinde sana kızmasını izlemek çok eğlencelidir. Yerden kalkar, suçlayıcı bir ifadeyle dik dik yüzüne bakar ve "Amaaaan, ne vardı beni uyandıracak?" der.

Sen onu yanıtlamazsın, aksi halde hiç yoktan tekme tokat girişmek gerekir.

Ben sizlerle birlikte olmuş olsaydım, yanağımı kalçana dayar hemen uykuya dalardım. Ama sen şimdi tek basmasın ve Ornella yatağını kedilerle paylaşıyor.

Bir sigara yakmışsındır ve televizyonun önünde ağlıyorsunuzdur. Sudan mamul gözlerin gözyaşı okyanusunda yüzüyorlardır.

Uyandıığında, seni uyandıranın benim sesim değil, yanık kokusu olduğunun farkına varırsın, bininci kez söndürme-Hn uyukladığım sigara, aynı kanepe üzerine bininci kez dü-1 rek yakmış, bininci deliği açmıştır çoktan.

Kalkıp yatağına gidersin, bilirsin ki yatağına git diye seni uyandıran ben değilimdir ve sen "Kanapede yatmama ne il işiyorsun?" diye bana çıkışamamış olacaksınız.

Yatağına süzülürsün, yanaklarında kurumuş gözyaşların-
la.

Ben bambaşka yerlerde, çok uzaklarda, âşık olmakla
meşgulümdür.

Kendimi düşünüyorum, seni ve onu ve özellikle de beni
ve onu. Senin gözlerin sudan mamul, benim ki ateşten,
onunki topraktan. Üçümüzün arasında, diğerlerinin egemen-
liğini kabul eden ve üzerimde kurulan bu egemenlikten hoş-
nut olan benim.

16

Önce usul usul yaklaştım, dizimle kalçalarına dokunacak
kadar yanma geldiğimde, hareketlerim daha baştan çıkartıcı
oldu. Sarıldım ona, yavaşça, tek kolumla. Bedeni kasıldı ve
birkaç saniyeliğine nefesi kesilmiş gibi oldu. Dünya ile her
tür türlü bağı kopartmış gibi devinimsiz durdu. Elimin küçük
parmağını uzatıp uyarılmış organına dokundum. Güçlüydü,
insanı baştan çıkartacak kadar da yumuşaktı. Birden, bugü-
ne dek, uyarılmış bir organa dokunmadığının farkına var-
dım. Bu nedenle parmağım oradan uzaklaşarak yukarılara
doğru, tam kalbinin üzerine kadar çıktı. Parmaklarıma ya-
vaşça dokunduğunda, işte o anda, hiçbir şeyin eskisi gibi
olamayacağını anladım.

"Bu gece benimle birlikte uyumak ister misin?" diye sor-
dum.

Cosenza'daydık, ^ beni konuk eden üniversite, bizim için
İki ayn oda ayırtmıştı, biri benim için, diğeri bana eşlik eden
kişi için.

|| (.ıney italya'da, çizmenin burun tarafında bulunan Reggio Calabria bölgesin-
şehir.(Ç.N.)

"Yalnız uyumak güzel değil..." diye devam ettim, onu, gitgide daha da kararsızlığa gömerken.

"Olur," dedi. Yanakları pembeleşmeye, al basmaya başlamıştı.

Boynunun kokusu iç gıcıklayıcıydı, taptazeydi, erkeksiydi, çocuksuydu. İstedğim her şeydi.

"Soluğunun," dedi, gecenin bir yarısında, birdenbire "Soluğunun kokusunu seviyorum."

Fanilasını sıkı sıkı tuttum ve gözlerimi yumdum.

O, benimkini camdan bir imbiğin içine kapattı, orada saklıyor ve beni her sevişinde tıpasını açıp kokusunu içine çekiyor.

Trenin yol alırken salınması sevişirken vücut hareketlerimizle eşlik ediyor, iç çekişlerimiz, zaman zaman boğazda düğümlemelerle, birimizin diğerinin bedenine doğru doludizgin koşturması anında dudakların birbirlerine değmesiyle, dillerin ağızlara buyurganca ve huzur kaçırıcı biçimde girip çıkmalarıyla kesintiye uğruyor. İç çekişlerimiz hafif ve su gibi akan bir ezgi oluştururken, köy yollarının lambaları ile ara sıra kesintiye uğrayan gecenin zifiri karanlığı, kışkırtıcı ve karmaşık düşlemlerle uzlaşıyor ve kalçalarım, bedenini sarıp-sarmalarken sıkıca bastırıyor ve avaz avaz haykırıyorlar: "Uzaklaşmanı istemiyorum, gitmeni istemiyorum! Neden kaçırıyorsun? Neden geri dönmüyorsun? Neden nefesimi içine çekmiyorsun?".

Avuç içlerim onun sımsıcak, anaç göğsünün üzerinde, başım arkaya doğru kaykılmış, gözlerim gözyaşlarını, belki de kanlı gözyaşlarını tutmaya çalışıyor.

Kafamın içinde uğuldayan yankı yeniden fısıldamaya haşladı, ne söylediğini anlayamayacak kadar alçak, rüzgârını ve esintisini sezdirecek kadar güçlü. Birden öylesine güç-

lü bir enerji ile doldum ve dışa vurdum ki onun da göğüs kafesinde bir şimşek çaktı. Kan. Her taraf kan revan içinde. Kafamın içinde kan, gözlerimde kan. Damarlarım bomboş sanki.

Babamın hediye ettiği, yazı yazarken kullandığım dolma kalem ile çiziktirmeye başlıyorum, hâlâ kanımın kalıp kalmadığını anlamaya çalışıyorum. Boş, bomboş.

Yalnızca onun kompartmana geri geldiğini ve haykırdığını anımsıyorum. Ellerinin kirli, gözlerinin kayıp ve artık benden çok uzaklaşmış olduğunu anımsıyorum.

Ve o uzaklık, bir gün onu ortak yaşamımızın en uç noktasına götürecektir, benden uzaklaşacak ve "o kadın"ın kollarına atılacak. "O kadın"la birlikteyken, hatırlamasını sağlayacak her şeyin gittikçe kesifleşen sislerin arasında kaldığını görecektir. O, "o kadın"la birlikteyken ben, kendimi o sisin arasında sürüklenmeye bırakmış, yavaş yavaş öleceğim. Böylelikle onu görebileceğim, yakından.

Zehirli bir tenya karın boşluğumuzda yuva yaptı; derisinin üzerine yaşamlarımızın diapositifini basılmış. Tenyanın her kıvıldaışında bir diapositif göbek deliğimize yapıyor ve projektörün dışa vuran ışığı gözlerimizi kamaştırıyor. Orada öylece, gözlerimiz ışığa çakılı kalmış duruyor, sonra da ağlamaya başlıyoruz.

ilk zamanlar karnımın içinde neyin oynaşmakta olduğunu anlamamıştım. Büyümek, doğmak istemeyen, amniyo¹⁴ sıvımın içinde yüzüp asılı kalmak isteyen bir bebeğin olduğunu düşünüyordum. Sonra görüntülerini gördüm, kafamın içinde ve o görüntüler bir acının ürünüydü.

O acı, kalın ve ince bağırsaklarımın, vücudumun hareket etmesinin ürünüydü.

Kökleri geçmişime uzanan bir acı bu ve ben o geçmişini öksürerek söküp atamam: Ben o geçmişini yaşamak zorundayım ve ona tekrar tekrar dönüp bakmalıyım.

Tenya bana bunu yapmamda yardımcı oluyor ve beni seviyor.

| 11,11imde, fetusu saran en iç zar. (Ç.N.)

Deniz dalgalıydı ve ben daha dört yaşımıdaydım, kırmızı, tek parça bir mayom vardı. Sahil öğle güneşinin altında yanıp kavruluyordu, yerdeki taşlar pırıl pırıl parlıyor ve denizin koyu mavisi ile çok güçlü bir aykırılık oluşturuyorlardı. Belime, üzerinde kırmızı elma resimlerinin olduğu simidimi geçirmiştim. Simidi iki elimle havaya kaldırmış, ter ter tepiniyordum. Dalgaların her şeyi alıp götürceğini bile bile, ne olursa olsun denize girmek istiyordum.

"Denize girmek istiyorum!" diye haykırıyordum tiz sesimle, gözlerim yaşlı.

Yerde hasıra uzanmış yatmakta olan babam hiçbir şey duymuyormuş numarası yapıyordu.

"Denize girmek istiyorum!" diye öyle çok tepindim ki babam yattığı yerden gözlerini açmaya mecbur kaldı, bıkmın ve hoşgörüsüz bakıyordu.

"Denize giremezsin," dedi "Deniz çok dalgalı".

"Ben de zaten onun için istiyorum ya," diye yanıtladın)
"Dalgalarla oynamak istiyorum".

Sen yüzükoyun yatmış, sırtını güneşe vermiştin. "Hadi

bağirtma şunu, istiyorsa girsin, sen yanında olduktan sonra bir şeycik olmaz," dedin hecelerin üzerine basa basa.

İstediğimi elde etmiş olmanın verdiği mutlulukla içimden gülüyordum ama yüzümde hâlâ acı çekiyormuşum gibi bir ifade vardı.

Deniz kıyısına koşarken iki elimle simidimi yukarıda tutmaya devam ediyordum. Babam da arkamdan gelmişti. Ayağımı denize soktum, buz gibiydi ama umurumda değildi.

"Su soğuk," demişti, "Çıkalım".

Yanıt vermemiş ve su göğsüme kadar çıkıncaya kadar yürümeye devam etmişim.

Gidebildiğim kadar gitmişim, parmak uçlarım yere değiniyordu, artık beni ve simidimi sürükleyen yalnızca dalgalardı. Babam hemen arkamdaydı ve benim sürekli "Baba hahili açılalım," dememden bıkmış, bezgin bezgin etrafa bakmıyordu.

Yüzüyordum ve beni yukarıya, çok yukarıya kaldıran kollu dalgalarla oynuyordum, belki de gülümsüyordum. Beni \ ukarılaraya kaldırıp sonra aşağıya indiren güçlü iki kol gibiydiler. Korku ile kendinden geçme karışımı bir duygu içindi. Boğulmaktan korkmak ve bir an için, bir saniye için hık- olsa göklere çıkmış olmaktan ötürü kendinden geçmek. İlimların karışımı bir duygu.

Başımı çevirip ona baktığımda yüzündeki ifade artık sabırsızlıktan çok sancı çeken birisinin ifadesine dönüşmüştü.

O anda ona acımıştım, mayosunun ıslanmış olduğunu görmüştüm ve onun üşümesinin kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Acılı yüz ifadesini görmüştüm ve yüreğim sızlamıştı, sırf kendi oyunlarımı düşündüğüm için, bencilliğimden ötürü kendime kızmıştım.

"Baba, hadi çıkalım."

O koşa koşa sudan dışarı çıkmıştı. Bense kollarımı ve bacaklarımı çırpıyor, beni açığa atmaya çalışan dalgalara engel olmaya çalışıyordum.

Gözlerim yuvalarından fırlamış bir şekilde sahile yaklaşmaya çalışıyordum ama beceremiyordum. Bu arada hiçbir şey söylemiyordum da. Yüzündeki ifadeyi bir kez daha görmek istememiştım, tek başıma yapmalıydım.

Sahile çıktığımda perişandım. O çoktan hasırına uzanmış, gazetesini okuyordu.

Bu gece huzursuz, huzursuz olduğu kadar da güzel bir rüya gördüm.

Rüyamda ben, Thomas ve bir kız çocuğu vardı. Çok güzel, kızıl saçlı, yuvarlak yüzlü ve kalın kırmızı dudaklı bir kız çocuğu. Bakmaya kıyamıyordum, insanı allak bullak edecek kadar güzel bir kız çocuğuydu.

Bizim kızımızmış.

Ama rüyada ben hem kendim, hem Thomas, hem de kız çocuğuymuşum. Herkesin gözleriyle görebiliyormuşum. I lerkesten bir parçaymışım.

19. yüzyıl giysileri içerisindeymişiz. 19. yüzyılın gösterişli saray giysileri içinde değil ama, halkın, köylülerin giydiği türden giysiler.

Kız çocuğu bizi denize götürmüş. Bizi suya sokuyormuş bna ıslanmıyormuşuz.

Suyun içinde balıklar gibi, uzun süre öylece kalıyoruz. ^'evremizde ahtapotlar, denizanaları, ıstakozlar... Kız çocuğu ı lloşlukta uzanmış yatıyor, suyun kaldırma kuvvetini ispatın deneği olarak kullanılıyormuş gibi. Kolları yanlarına

uzatılmış olarak, boylu boyunca yatıyor, uzun kızıl saçları uzamaya ve suyun altında dalgalanmaya devam ediyor. Çok güzeller, ipek gibiler ve uzadıkça uzuyorlar. Sonra, belirli bir andan sonra saçları beyazlaşıyor ve diken diken oluyorlar, sonra da kısalmaya başlıyor ve en sonunda yok oluyorlar. Kız çocuğunun başı şimdi kel. O bir yeni doğan. Ama hâlâ göz kamaştırıcı derecede güzel. Onu kucağıma alıyorum, göğsüme bastırıyorum ve gözlerini kapatarak yüzünü boynuma gömüyor. İçimde öyle bir ürperti hissediyorum ki uyanıveriyorum. Elim boynuma gidiyor, buz gibi. Bütün bunlar birkaç saniye sürüyor çünkü ben gözlerimi yeniden yumdum ve rüyama devam ettim. Kız çocuğu kollarımın arasında ölmüş ve ben bir mağaradan geçerek karaya çıkmışım. Thomas aşağıda kalmış ve kız çocuğuna bakmaya ve onu kucaklamaya devam ediyormuş. Ancak ben bedensel olarak yukarıya çıkmışım çünkü Thomas'm gözleriyle görmeye devam ediyormuşum. O kız çocuğunu almış, yukarıya çıkmaya başlamış, mağaranın içine girdiğinde kızı yukarıyı doğru kaldırmış bağıyor: "Yaşıyor! Yaşıyor!"

Sen, siyahlar giymişsin, koşuyorsun ve neşeyle bağın yorsun. Ben o güzeller güzeli yüzüne bakmaya devam ediyorum ve ölü olduğunu fark ediyorum. O ölmüş. Ama hâlâ ölmemiş gibi davranmaya devam ediyorum. Herkes, sanlı nefes alıyormuş gibi yapıyor.

Bir gün rüyalarımı başkalarına da duyuracağım ve büyük bir aşk şenliği düzenleyeceğim, bütün o geçmişte sevdiğilerim ve şimdi sevmekte olduklarımla.

"İstiyor musun?" diye sordu adam.

Uzun boyluydu, biraz yapılı ama hoştu, iki siyah gözü pırıl pırıl parlıyordu ve dalgalı saçları alnına düşmüştü.

Bana ahşap, kapağı aralık bir kutu uzattı. Diğer elinde yüz avroluk bir kâğıt para ve ince, kesici bir alet vardı.

Gözlerimi ona diktim ve onun Afrikalı bir kabile reisi olduğunu, yaşadığı toprakların en değerli hazinesini bana sunmakta olduğunu, diğer eliyle de parmağımın ucunu delip benim kanımla kendi kanım birleştireceği kutsal hançeri sunduğunu düşündüm bir an.

"Çok iyi mal, birinci kalite," diye devam etti.

Kabilesinin adamlarını koyu renk ve sertleşmiş toprağı kazarken ve içinden o çok değerli kristal maddeyi çıkartırken hayal ettim.

Armağanını almam için bir el işaretiyle beni yüreklendirdi.

Gözlerimi ona diktim ve yok olduğunu gördüm. Beni gl I rüyordu ama bana bakmıyordu. İyi kavrayamıyordu ve kıışışmda, olduğundan en azından dört yaş küçük gösteren, İn

nüz yeni erginleşmiş bir genç kız olduğunu anlamıyordu.

Başımı oynattım.

Bana gülümsedi ve elindeki tozu gümüş bir sürahinin içine serpti ve sürahinin içindeki sıvı, şampanya gibi köpürüp oraya buraya fıskırdı. Sıçrayan damlaları gömleğinin kol ağzı ile silerken hecelerine üzerine basa basa, "Belaların en büyüğü alkol, siktir git," dedi.

Hızla çekti. Başım geriye doğru atarak kaldırdı ve gözlerini yumdu, burnunu tavşan gibi oynatmaya başladı.

Bir an için bedeninin saydamlaştığını, derisinin eriyip çözüldüğünü ve iç organlarının görünür olduğunu sandım, iç organları gözlerinden daha koyu renkteydi ve orasında burasmdaki ülserlerin vücut salgılarını parçalayıp deldiklerini gördüm. Kristal toz bütün bedenine yayılmıştı, birçok koldan beslenen bir nehir gibi tüm bedeninde dallanıp budaklanıyordu ve âdeta tanrısal bir kaynağa, arındırıcı bir pınara benziyordu.

Sonra kapıda önce koca bir karın, daha sonra da genç ve güzel bir kadının bedeni beliriverdi, Afrikalı kabile reisi mlama yaklaştı ve saçlarını okşayarak lezzetli olup olmadığını sordu.

() derin bir soluk aldı, burun deliklerini genişlete genişletle, "Tanrısal bir içki kadar lezzetli," diye yanıt verdi.

Kadın yüzünü buruşturdu, sanki "ne yazık ki karnımda

yavrum var, aksi halde..." der gibiydi.

Sonra bana döndü ve "Sen tadına bakmadın, denemedin değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve "Yo, hoşuma gitmiyor," dedim.

Yanıtımı onayladığını belirtir bir baş hareketi yaptı, küçük bir sandığa doğru yöneldi, çekmecelerden birini açtı ve iyice kıyılmış ve sarılmış, haşhaşlı bir sigara çıkarttı.

Ben bir bezelye tanesine nasıl bakarsam o da taşa öyle baktı sonra iç geçirdi.

Sigarayı yaktı ve yatağa uzanarak büyük bir keyifle içmeye başladı.

Birkaç hafta sonra onu sahnede şarkı söylerken izledim, saçları daha uzundu ve artık karnı yoktu. Ne var ki göz bebekleri toplu iğne başı kadar ufalmıştı.

21

Her şey aniden oluverdi. Tuvalette, klozette oturuyordum ve birden yumurtalıklarım da bir karıncalanma hissettim, ardından klozetin içinden kulakları sağır edici bir gürültü geldi. Çok küçükken tuvaletten kurbağaların fırlayıp sırtıma sıçrayabileceklerini düşünürdüm. Bacaklarımı aralayıp klozetin içine bakmak için eğildiğimde yere kan damlamaya başladı.

Klozetin içerisinde kurbağa yoktu. Bir pupa¹⁵ vardı. Bir erkek larvası. Bedeni kırmızı renkteydi ve altın rengi havuzda yüzerek, neredeyse kafasından büyük olan siyah tek gözüyle bana bakıyordu. Küçük bir kuyruğu vardı, bedeni bir İcertenkeleninki gibi uzundu.

"Şu aşağıdaki sarayda deli bir köpek var. Sen, o deli köpeğe şu bir parça ekmeği veriver," diye fısıldadı iğrenç yanlılık.

Kalbimin hızla çarpmakta olduğunu ve bilincimin bulanıklığını hissettim. Belki bayıldım, belki de bayılmadan saatime ona orada öylece bakakaldım. Suyun içinde yüzmeye

¹⁵ m başının larvalıktan bir sonraki aşamadaki hali. Kıskaçları aracılığı ile nefes alır. Uzunca bir kuyruğu ve küremsi bir bedeni vardır. (Ç.N.)

devam ediyordu, sanki suda oynamaktan müthiş bir keyif alıyor gibiydi. Uzaktan bir çocuğun gülen tiz sesi kulağıma geliyordu ve o pupa "Şu aşağıdaki sarayda deli bir köpek var. Sen, o deli köpeğe şu bir parça ekmeği veriver," demeye devam ediyor ve suyun üzerinde dönüyor, dönüyor, dönüyordu.

Sonra, onun dev bir canavar olduğundan kaygılanarak sifonu çektim. Güçlü bir vakum onu lağımın derinliklerine çekti.

Çıkan gürültüden Thomas'm geldiğini duymamıştım, kapıyı kapatmış ve motosiklet kaskını yere koymuştu.

"Hey, kimse yok mu? Eve geldim!"

Onu elime geçirmeliydim. Yapmam gereken tam tamına buydu. Onu elime geçirmek ve boğazına sarılmak.

"Neredesin?"

Kızgınlıktan boğazına sarılmalıydim, o bana tattırdığı ekşimik aşk için, bana onu kısacık süre içinde de olsa sevdirdiği için ve karnımdan kopartıp attığı o ölü için.

"Çinli küçük kız... Nerelerdesin?"

Boynum bükük tuvaletten çıktım ve gülümsedim.

"Ne yapıyordun?" diye sordu.

"Tuvaletteydim," dedim.

Kanım emmek, onu çırılçıplak soymak, başının üzerim temiz bir yastık kapamak ve uzun süre kaldırmamak ister»

dim.

"Bak sana ne getirdim. Sürpriz..." dedi sevinç içinde.

Yumuşacık organlarına dokunmak ve parmağımla hepsini göğüs kafesinin içine sokmak. Kalbini almak ve ellerimle göğse doğru kaldırmak.

"Biliyorum beraber karar vermemiz gerekirdi ama görünce dayanamadım."

Meme ucumda birkaç dakika tutmak ve sonra da ağlaması için çekip uzaklaştırmak.

Sonra, tüylü bir başın ayak bileğimi yaladığını hissettim ve oğlumun, kadife bir hayalet biçiminde bana geri döndüğünü düşündüm.

Önüme dik dik baktım ve Thomas'a sordum "Bu ne?"

Gözlerimin içine baktı ve "Bir köpek" dedi.

Gözlerim dolmuştu, başımı önüme eğdim.

Sonra, avaz avaz, haykıra haykıra ağlamaya başladım.

Odaya karanlık dolmuştu, rüzgâr kırmızı perdeyi havalandırmişti, komşuların sonuna kadar açılmış televizyonlarının sesi odanın sessizliğini bozuyordu.

"Ne yapmak isteriz?" diye sordu ayaklarımı okşarken.

"Yapılması gereken her şeyi o yaptı. Her şey yine eskisi rihli " dedim kuru kuru.

\vağa kalktı, bir sigara yaktı, pencerenin kenarına gitti,

dışarıya bakmaya başladı. Nefes alıp verişini duyuyordum.

Köpek korkudan odanın öteki köşesine kaçmış göz ucuy-
la beni, yorgunluktan yavaşlamış hareketlerimi izliyordu.

"Her şey eskisi gibi," dedim yeniden.

Sigarasının dumanı daireler çizerek odanın içinde dolaşı-
yor, havaya karışıyordu.

"Neden fırlatıp attın?" diye sordu, şimdiye kadar hiç
duymadığım ses tonuyla.

"Kendi çıktı, ben yalnızca..."

"Yo, yo, neden sifonu çektin?" diye sözümü kesti.

Bir an düşündüm, çünkü nedenini ben de bilmiyordum.

Köpek bana bakmaya devam ediyordu ve beynimde "Şu
aşağıdaki sarayda deli bir köpek var. Sen, o deli köpeğe şu
bir parça ekmeği veriver" cümlesi yankılanıyordu.

"Kimbilir, belki de korkudan," diye yanıtladım.

"Neden korktun?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim ama o bunu görmedi.

"Bana göstermeliydin," dedi sonradan.

"Gösterseydim ne değişirdi ki?" dedim, gözyaşlarını yv
niden göz pınarlarımı yakmaya başlamıştı.

Sonra bana doğru döndü ve "Çok üzgünüm," dedi.

Her şey eskisi gibi.

Her şey eskisi gibi mi?

22

Sen zencisin, ben pamuk gibi beyaz; sen neşelisin, ben uzun
zamandan beri var olan ve devam eden bir melankoni için-
deyim.

Sarı arabayı çok iyi hatırlıyorum, sarı renkte bir Fiat 127,
trafikte artık görülmeyecek kadar eski bir model. Çizgi film-
lerde görüldüklerimiz gibi komikti ve biz iki film kahrama-
nıydık. Senin aynı renkte, kanarya sarısı bir yağmurluğun
vardı. Benim için sen 'Sarılar İçindeki Küçük Hanım'dın.
Sarı, yumuşak ve ortası oymalı küpelerin vardı, İsviçre Alp-
leri'nde satılan 'Alpler'i Seviyorum' hediyelik küpelerini
anımsatıyordu. Kulağının arkasındaki bene bakıyordum, o
ben benim için, benim annem olduğunun kanıtıydı. O ben,
sendin. O ben olmaksızın sen sen olamazdın, sarı yağmurlu-
ğun ve 'Alpler'i Seviyorum' küpen olsa bile.

Öğle yemeğinden sonra yalnız kalırdık ve aralarında yaş
linki çok az olan iki kızkardeş gibi oyunlar oynardık. Sen
bana bir şeyler söyledin, ben seni dinlerdim. Sen bana bir
deyler söyledin çünkü ben seni dikkatlice dinler, başımı "ta-
mam, anladım, sen hiç merak etme, devam et" anlamında

sallardım.

Bana bir sürü şey anlatırdın anne, ne anlattığını anımsamıyorum ama belki de onlar benim ruhumda, bir daha geri alınamayacak kadar kök salmışlardır.

Sonra, anlatmaktan yorulduğunda sana, "Anne, bugün nereye gidiyoruz?" diye sorardım.

Omuzlarını bilmem der gibi silker, güven dolu bir gülümsemeyle "Ne önemi var ki! Arabaya binelim, nasıl olsa o bizi nereye götüreceğini bilir," derdin.

Kaderci araba, sarı Fiat 127, bizi her zaman farklı farklı yerlere götürürdü ki bence o yerler de kaderce belirlenmiş yerlerdi. Herkes tarafından bilinmeyen yerler, boş ve gri küçük meydanlar, çenesi düşük ve film kahramanları gibi renkli sahipleri olan akraba evleri, karşılıklı olarak en önemli sırlarınızı, evlilikleriniz ve eşleriniz hakkındaki düşüncelerinizi paylaştığınız en iyi arkadaşının güzellik salonu. Bir tabureye oturmuş, krem ve yağlara bulanmış vücudunu inceledim, her düşündüğümde kokuları burnuma gelir.

Senin ve arkadaşının söylediği sözler, benim için çok önemli ve belirleyiciydi, sanırım benim cinsel gelişmem o odada başladı, oluştu ve biçimlendi. Sanırım tam da o oda da ilk kez erkeklerden söz edildiğini duydum ve erkeklerk- ilgili ilk fikirlerim orada oluştu. Dikkat kesilirdim, iki saat boyunca ağzımı açmaz, büyük bir açgözlülükle, büyük M

susamışlıkla söylenenleri dinlerdim. Eve döndüğümde dağarcığımda kesinlikle yeni keşfettiğim bir şeyler, bir merak konusu olurdu. "Anne, bugün nereye gidiyoruz?" diye her sorduğumda, "Güzellik merkezine" demeni umutla beklerdim.

Fiat 127 bizim yuvamız, sığmağımızdı. Neden koruyordu bizi? Belki de zamanın geçmesinden. Sen o zamanlar yirmi beş yaşındaydın, belki daha da küçüktün. Bense beş, ama ikimiz de zamanın bizden, ellerimizden, çok önemli bir şeyi, kaygısızlığı çalacağını seziniyorduk sanki.

San Fiat 127'ni yeni model kırmızı bir arabayla değiştirdiğin zaman, aramızdaki ilişki de değişti ve ben artık, kade- rin bizi götürdüğü yerlere, düşler ülkesine tek başıma gitmek zorunda kalacaktım.

"Bir gün senin bebeğin de, gözyaşları ve düşleriyle biçimlenecek kendi yaşam yolunda tek basma yürüyecek ve belki de yüreciğinde bu yolda açılmış kendine ait yaralan olacak."

Bu sözleri anımsıyor musun?

Ben çok iyi anımsıyorum. Her gün. Hiç aklımdan çıkmıyor ki!

"Sigara almaya gidiyorum," dedi çıkarken, arkasından kapıyı hızla çarptı.

Ben son sigarayı içiyordum, televizyon açtı ama ekranında akıp gidenlerle ilgilenmiyordum. Beliren görüntü ve seslerden hiç etkilenmeden, öylece bakıyordum.

Asansörün kapısının önce açılıp sonra kapandığını duyduğumda sanki aniden bedenime yıldırım düşmüş ve içim insan ötesi bir elektrik enerjisiyle dolmuş gibi hissettim. Koşar adımlarla pencerenin yanına geldim ve pervazına dayalı bırakılmış cep telefonunu kaptım.

Olabilirdi hıza tuşlara basarak gelen mesajları kontrol ettim, kaygılanmamı gerektirecek herhangi bir şey yoktu. Yine de içimden, başka bir kadının numarasını benim ya da annesinin isminin yerine yazmış olabileceği yönünde bil his geçti. Bütün mesajları tek tek numaralarıyla birlikte yeniden kontrol ettim, şüphe doğuracak en ufak bir nokta yoktu.

Boğuk bir öksürük sesi beni yerimden sıçrattı, tam al kamdan geliyordu, saçlarımı uçuran rüzgârın altından.

O tarafa baktım ve "Tanrının cezası ne istiyorsun? Hiç uygun değilim. Şimdi zamanı değil," dedim.

Kadın gülerken bakıyor ve homurtulu bir ses tonuyla "Yaptığın şeyi beğendim. Her şeyi bilmen gerek. Her hareketini denetlemeye devam et, attığı her adımı izle ve sarfettiği her söze kulak kabart. Er ya da geç sana yalan söyleyecektir. Ben hep senin yanında olacağım. Sana hep yardım edeceğim. Sana gerçeğin senin hayal ettiğin gibi olmadığını kanıtlayacağım. Gerçek bambaşka bir şey..." diye fısıldıyor.

Sözünü kesiyorum: "Yaaa, tabii. Sen nereden biliyorsun?"

Hiçbir şey demeden mutfığa gidiyor ve bir bardak su dolduruyor. Tek bir kelime etmeden bana doğru dönüyor ve bardağı içindeki suyla birlikte ters çevirip elinden bırakıyor. Şaşılacak bir şey! Su yere dökülmeden, son derece düz bir çizgi boyunca, yatay bir düzlem izleyerek burnumun dibine kadar geliyor ve orada, burnumdan birkaç santimetre ileride duruyor.

Kadına afallamış bir biçimde bakakalıyorum. "Bu neydi?" diye zar zor soruyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve gülerken, "Bu senin gerçeğin. Saydam, mükemmel, kararlı, akışkan. Sen gerekli gördüğün,

rekli olduğuna inandığın yere suyu boşalttın. Şimdi içinde yaşıyorsun. Kendine bir yer açtın ve boşlukta açtığın bu yer

artık ona ait değil. Gözlerinin önündeki senin gerçekliğın, gerçek olan, olması gereken. Düz ve mükemmel bir çizgi boyunca ilerliyormuş gibi görünse de farklı yönlere de gidebilir. O çizgi sensin!" diyor.

"Söylemek istediğın yanlış tercihler yaptığım mı? Bu mu anlatmaya çalıştığın?"

Başını salladı ve yanıma doğru geldi. Bu sırada havada asılı kalmış suyu dondurmuştu.

"Sana söylemek istediğım, şimdye kadar doğanda olan özellikleri gizlemiş olman. Çünkü sakın ve normal diye adlandırılan bir yaşam tarzının çekimine kapıldın. Ama aslında sen bunu istemiyorsun, hiçbir zaman da istemedin. Şimdi yapmakta olduğun şey, onun hareketlerini denetlemek, senin içgüdülerinde olan bir dizi özellikten biri, ilki. Onun için sana diyorum ki şimdilik bu kadar laf yeter, o kahrolası telefonun içinde ne var ne yok iyi bak ve iyi düşün!"

Hızlı hızlı konuşmak onu yeniden öksürtmeye başladı, nöbet gibi gelen öksürüklerle hem titriyor, hem de iki büküm kıvranıyordu ki birdenbire yok oldu. Rengi uçarak.

Burnumun ucuna kadar gelmiş küçük nehir de yok olmuştu ama gürültüler ve soğuk hâlâ odanın içinde hissedil i yordu.

Hiç etkilenmemişim gibi, hani sanki varsa bir tane limon isteyen komşumun ardından kapıyı yeni kapatmışım gibi sı

kin, elimdeki o baş belası aletin içinde kayıtlı son derece ilginç bilgileri taramaya devam ettim.

Arayanlar listesinin içinde yeni bir isim belirdi: Viola. Şimdi nereden çıktı bu tanrının cezası Viola?

Aklıma hemen, tatlı ya da sinirli bir yüz, iki uzun ve bakımlı el, oval, mandolin biçiminde ve yüksek bir popoyu taşıyan iki ince ve çevik bacak görüntüsü yerleşiyor. Hemen gözümün önüne düşlerindeki kadın figürü geliyor.

İncecik ama insanın içine batan bir korku, kaslarımın arasına sinsice işlemeye başlıyor. Sanki Herkül gibi güçlü biri üzerlerine baskı yapmış gibi ezilmeye başlıyor kaslarım. Ağzım yamuluyor ve titremeye başlıyorum, kalp atışlarım gittikçe hızlanıyor. Soğuk, garip bir sıcaklık ile karışarak hem terletiyor, hem de soğuktan titretiyor beni.

Müstehcen görüntüler kafamın içine hücum ederken, be-ni şimdye dek keşfedilmemiş, karanlık yerlere sürüklerlerken o kapıyı açıyor.

Kızlardan biri uzun boylu ve zayıf, yüzü yanmış ve kahverengi bir şala bürünmüş. Bileklerini gösteriyor, kesilmişler.

Diğeri küçük ve sarışın bir kız, mavi gözleri var, mor renkli bir şapkası ve leylak rengi bir şalı. Eski Romalı bir sirk aktrisine benziyor. İsrık içinde kalmış bacakları var.

Bir anne ile kızı el ele tutuşmuşlar, kızın elinde tasmasından tuttuğu beyaz bir köpek var. Küçük kızın ismi Obelinda, üzerinde, boğazına kadar düğümlenmiş, kahverengi çiçekli bir gömlek var. Annesi de hemen hemen aynı biçimde giymiş, yalnızca göz renkleri farklı. Gaz zehirlenmesinden ölmüşler.

Türk çift gülümsüyor, kendi düğün törenlerinden henüz ayrılmışlar gibi. Hallerinden memnunlar, mutlular. Kadın uçuk pembe bir elbise giymiş. Arabalarıyla duvara çarpıp paramparça olmuşlar.

Ruhum bedenime girdiğinde kafam çok ağırlaşıyor ve düşündüğüm tek şey var: Hayaletlerim, benim ölmüş olabileceğimi nasıl düşünüyorlar ki?

Hiç de komik olmayan bir film izlerken bana rüyasını anlatıyor.

Çok şık hazırlanmış bir masada oturuyorduk, masa örtüsü kar beyazı ve tertemizmiş, sofraya takınılan son derece sıkı ve masa çok iyi donatılmışmış. Ben kadehe kırmızı şarap koyarken dikkatsizce masaya döküyordum, bembeyaz masa örtüsünün üzerinde kocaman, erguvan rengi bir leke oluşuyordu. Ağlamaya başlıyordum ve gözyaşları içinde üzgün olduğumu söylüyordum. O beni kucaklıyor ve hiç önemli olmadığını, herkesin başına böyle şeylerin gelebileceğini söylüyordu. Onun da şarabı döküleceğini, masayı kirletebileceğini gösterebilmek için masa örtüsünün üzerine şarap döküyordu. Ama ben ağlamaya ve kabahatli olduğumu söylemeye devam ediyordum. Onun lekesi belim lekemi de içine alacak biçimde genişlemiş, bana "Gördün mü bak? Hiç kimse senin döktüğünü göremez artık. •imdi örtünün her yanı kirlendi," demiş.

Sona erdiğinde bana baktı hiçbir şey söylemeden.

Korktuğumu biliyorum. Onun, benim korktuğumu bildi-

ğini biliyorum, ikimiz de, bu lanet korkunun bizi öldüreceğini biliyoruz. Ben korkuyu yok edemeyecek kadar güçsüz olduğumu biliyorum, kaldı ki ben bu korkuyu seviyorum. Ama onu şimdikinden daha çok sevme arzusunu daha çok seviyorum.

Bugün de hoşçakal demeden çekip gitti. Dün geldiğinde elinde, her zaman sürpriz olarak getirdiği şeylerden hiçbiri yoktu, ne bir dondurma (daha önceleri her akşam eve gelirken bana bol bol vişneli dondurma getirirdi), ne videocudan alınmış bir film, ne de bir öpücük.

Dün sabah, dişlerini fırçalarken, kapıyı çalmadan içeri daldım, yerde diz çökmüş klozetin içine bakarken yakaladım onu.

"Ne yapıyorsun?" dedim.

Mahcup oldu, toparlanıp kalktı ve "Hiç..." dedi.

Sıkıntısının ve merakının ne olduğunu hemen anladım.

"Attım gitti," dedim, "Görecek bir şey yok".

"Biliyorum!" dedi saygısızca, "Ben senin gibi deli değilim". Gözleriyle beni yiyip bitiriyordu.

İlişkimizin ilk aylarında olduğu gibi, şimdi de sevişmiyoruz. İlk zamanlar, birbirimize yumulmadan önce bekleniri son derece uyarıcıydı. Şimdi dayanılması güç bir acı gün ama eğer sevişebilseydik çok daha acıtıcı olacağını biliy-

mm. Sanki cinsel dürtülerim ve bilincim geri çekilmiş, katmer katmer parçalıyormuş gibi. Onun benliğinde kendimi ve aşkı görüp yeniden âşık olma arzum yok.

Bedeni bir müzik aleti yapısındaydı. Geniş ve yumuşak karnı bir okarinaymış¹⁶ gibi dururdu ama aslında muhteşem bir kuyruklu piyanodur. Bedenine, takımyıldızı gibi dizilmiş siyah ve beyaz tuşlarda parmaklarım, deneyimsiz bir piyanist gibi ama korkusuzca dolanırdı. Yazılı notalarım yoktu, inlemeleri ve gözlerinin ışıltısı, çaldığım melodinin onu büyülediğini anlamama yeterdi. Onun bedeni aykırılıkların birlikteliği idi, gür ve karışık kaşları, dinlenmeye çekilmiş tüy öbeği gibiydiler. Erkeklik organı meleksi saflık ile şeytani gücün yıkıcılığının mükemmel bir kaynaşmasıydı.

"Artık beni sevmiyorsun."

"Bu bir soru mu?"

"Hayır," diye yanıtladım.

"Beni artık sevmeyen sensin," dedi.

"Bizi tüketen nedir?" diye sordum.

"Biziz," dedi.

"Gitmek istersen git," dedim.

¹⁶ Karina. Pişmiş topraktan yapılmış, oval, kaz gövdesine benzer biçimde nefesli bir çalgı. Yuvarlak ve hacimli tabanı olan bir flüt gibidir. M.Ö. 8000 yıllarından itibaren Çin, Hindistan ve Güney Amerika'da kullanılmaktadır (Ç.N.)

Viola'nın kim olduğunu artık biliyorum.

Geçen bütün bu haftalar boyunca, o kadının bir sürü görüntüsü gözümde canlandı. Onunla her pozisyonda seviştiler, öğle tatilinde el ele kahve içtiler. Birbirinden farklı gülüşleri vardı ve bedeni yumuşak bir kil parçası gibi biçimden biçime dönüşüyordu. Ve o, "o kadın"ı, hangi görüntüde olursa olsun, sesi nasıl çıkarsa çıksın, her koşulda seviyordu.

Onunla dün tanıştım, çalışmakta olduğu ev hayvanları ürünleri satan dükkânda karşılaştık. Genç, pek güzel sayılmaz, ama onun dışındakiler hiç güzel değildiler, sanırım o, onun beğeneceği tipte, olsa olsa onun olacağı konusuna inandırdım kendimi. Aklımdan geçen ilk şey, duygularımı hiç dışavurmadan, sakın sakın, bile bile onu tekme tokal dövmek oldu. Üzerinde göğüs uçlarının belli olduğu, bil tişört vardı.

Dükkânın içerlerinden birisi onu adıyla çağırdı, evet adı Viola'ydı. Dişlerimi, sıkı sıkı, parçalamak istercesine sık tim.

Tatlı tatlı baktı ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Gerçekten yardımcı olmak istiyorsan, benliğime üşüşen o korkunç görüntüleri yok et. Lütfen kanepeden kalk ve külodunu giy, saçlarını tara ve ör, makyajını tazele ve çizmenin fermuarını çek. Eşarbını bağla, paltonu giy. Ve kapıdan çıkarken ona hoşçakal bile deme. Yavaşça "Bu son görüşmemiz. Her şey çok güzeldi, sen harikasın" diye fısıldamakla yetin. Güçlü ve sakınmışız bak ona, o sana neden onu terk ettiğini anlamaya çalışan bakışlarla bakarken.

O kahrolası kapıdan çıkarken ağlama güzelim. Ağlama, çünkü sonra ben çok üzülürüm. Senin o güzel yeşil gözlerin bir daha güneş ışığını göremeyebilir, çünkü ben onları ateşimle dağlamak zorunda kalabilirim.

Korku dolu gözlerle filmimi izlerken Viola bana bakmaya devam ediyor.

"Sen Melissa' sın değil mi?" diyor.

Başımı sallayarak "Evet, neden?" diyorum küstah küstah.

"Seni birkaç kez televizyonda izledim. Çok hoşuma gittin," deyip gülümsemeyi sürdürüyor. Ne bok var gülecek?

"Kitabını da okudum," diye sürdürüyor konuşmasını "(,ok hoşuma gitti. Ben olsam farklı biçimde yazardım ima,..."

Siktir git, orospu. Ne yapabileceğini göster bakalım, hem de hemen şimdi. Kâğıt, kalem al ve bir roman yaz bakalım, yazabilirsen. Ama sen yalnızca bana ait olan bir adamın üzerine binmesini bilirsin. Ama bil ki, hiçbir zaman kendini sana, bana verdiği gibi vermeyecektir.

"Teşekkür ederim, hiçbir şey istemiyorum. Aslında geç kaldım, gitmem gerek," deyip kapıya yöneliyorum.

Hiçbir şey söylemeden arkamdan bakıyor ve ben çok iyi biliyorum, GÖRÜYORUM ki, gözleri uçsuz bucaksız yeşil bir fundalığa dönüşecek ve biraz sonra, çok kısa bir zaman sonra beni yutup yok edecek.

Cosenza'daki o unutulmaz gecenin üstünden birkaç hafta geçmişti ki, şimdi bir trenle, yalnızca ikimizin olacağı, baş başa yılbaşını geçireceğimiz yere gitmekteyiz.

"Nereye gidebiliriz, hiç düşündün mü?" diye sormuştum.

"Herkesten uzakta, sakın bir yere," diye yanıtlamıştı.

Umbria vadilerinden birinde¹⁷, tepede, ağaçlar arasında kırmızı küçük bir ev kiralamıştık. Kiraz gibi kıpkırmızı ve küçüktü.

Burada, diyorduk, biz nerede olursak olalım, bu küçük evde, geceleri düşlerimiz birbiriyle buluşacaklar.

"Birbirimizden çok uzakta olsak da, birimiz bir yerde, diğerimiz başka yerde olsa da, düşlerimiz burada buluşacaklar, havada birbirlerine sarılacaklar ve henüz kendilerinin bil- bestelediği bir senfoninin melodisi eşliğinde dans edecekler," demişti bana.

Evin iç duvarları sarı renkteydi, tabanı pişmiş topraktan ılımlı taşlarla kaplıydı ve çıplak ayakla üzerlerinde yürü-

- İm'ümüzde, bedenlerimize hafif ve yumuşak bir ısının ya-

1/ Hcmia'nın kuzeydoğusu ile Floransa'nın güneydoğusu arasında kalan orta İtalyan bölgesi. Perugia, Assisi gibi şehirler bu bölgededir. Toscana bölgesi gibi vadiler ünlüdür. (Ç.N.)

yıldırım hissediyorduk.

Dışarı çıkmak, bir kez içeri girdikten sonra neredeyse olanaksız olmuştu. Sanırım, yatağın üzerinde, kalkmamızı engelleyen zehirli bir bulut vardı. Üç gün, üç saat, üç dakika, üç saniye gibi geçti, gün ve gece sanki başka bir evrenin günü ve gecesi boyutundaydı. O yeşil memelere asılı kalmış kırmızı evrende yaşamı çağrıştıran tek şey aşktı. Dev gibi, kocaman, yönsüz, doğrultusuz, kaybolmuş, aptal bir aşk. Bazen yudum yudum, bazen de açgözlülükle, kocaman yudumlarla içilen, zaman zaman onu okşamamıza, birkaç kez de öpmemize izin veren ama asla hem de asla o tutku denen kör ve derin karanlığına düşmemize izin vermeyen bir aşk.

Bedeni ana kucacı gibi yumuşacıktı, üzerine uzanıyordum ve hiçbir şeyden korkmuyordum.

"Bir gün ayrılmak zorunda kalırsak," demiştim ona, "Başından geçen komik şeyleri kime anlatırdın? Ben, başımdan beni güldüren şeyler geçtiğinde kendimi tutamam, mutlaka birilerine anlatmak isterim".

Ben şimdi başımdan geçen komik şeyleri kime anlatacağım? Gerçekten de başımdan komik şeyler geçiyor mu?

Bilmiyorum, aslında sanmıyorum.

O lağıma boşalttığım bir erkek değildi, adını unuttuğum uçlarda dolanan bir duygunun meyvesiydi.

Sabaha karşı bir ses beni uykumdan uyandırdı ve çalışma odasına doğru çağırdı. Kahverengi giysili, bilekleri kesilmiş kadındı.

Korkuyla baktım ona, bana öyle bir sırttı ki ağzı bir tarafa kaydı.

Sık sık, özellikle de kâbus gördüğüm zamanlarda, haykırmanı, bağırıp yardım istememi, kaçıp kurtulmamı engelleyen bir ağırlık, bir baskı hissederim üzerimde. Uyanırken de, gerçek yaşamımda da sık sık böyle şeyler olur bana, özellikle de kendi kendimle ve hayaletlerle bir hesabım varsa.

"Eline al şunu," dedi, yazı masasının üzerindeki kalemi göstererek.

Yerimden kımıldamadım.

"Al şunu dedim sana," dedi, dudakları kımıldamamıştı uma ben ne dediğini anlamıştım.

"Ne yapacağım kalemle?" diye sordum korkuyla karışık •eraktan.

"Ne yapılacağını bilirsin sen. Aptal numarası yapma bok,

al şu siktirici kalemi, hadi kımılda."

Kalemi elime aldım ve homeopatide¹⁸ kullandığım Vega-test demir çubuğunu¹⁹ tutar gibi tuttum. Sıkı sıkı tutuyordum.

Yatağa, onun yanma döndüm. Yatakta sereserpe, çarşafi bedenine sarmalamış, ama örtünmeden uyuyordu. Dudakları aralıktı ve kirpikleri bir kızmki gibi upuzundu. Çok güzel bir kız çocuğuna benziyordu.

Bedeni çıplaktı, kalemin ucunu göğsüne yaklaştırdım, boydan boya yarmak amacındaydım. Yemek, ama sindirmeden midemde tutmak.

Daha da yaklaştım, uzun uzun baktım ve gözlerim yaşlarla doldu. Kalemin ucunu göğsüne değıdirdim, hafifçe deldim ama dibine kadar bastırmadım. Beliren kırmızı kan damlası, bembeyaz tenine renk katmıştı.

Aklıma bir şarkının nakaratı geldi: *"Belki kural dışı ama, bedenindeki morluklar şık bir elbise gibi yakışıyor sana. "*

Sevişmek için uyandırdım. Yarasını iyileştirmek için.

18. Homeopati, Yunanea (homeos; benzer, pateos, hastalık) "benzer" ve "hastalıklar" sözcüklerinin birleşiminden oluşmuş terim. Latince'de similia similibus curantur, benzerlerin benzerlerle iyileştirilmesi anlamında kullanılır. 19. yüzyıld.ı, alternatif tıp yöntemlerinden biri olarak Alman Hekim Samuel Hahnemann tarafından geliştirilmiştir. Hastaya rahatsızlığının semptomlarına benzer belirtilere sebep olacak bitki ve kimyasallar verilerek, pasifize olmuş bağışıklık sistemi uyarılmaya çalışılır. (Ç.N.)

19. Organizmanın frekanslarını ölçmeye yarayan, alternatif tıpta kullanılan bir alet. Aletin bir ucu hastanın parmağına dokundurulur, diğer ucunda metal bir cilizenek vardır. Hastaya çok az miktarda elektrik verilerek vücudunun biyoelektrik hakkında bilgi alınır ve bu bilgilere dayanarak var olan dengesizlikler hekim tarafından yorumlanır. (Ç.N.)

Ve benim yarımı.

Erkeğim ne kadar derinlere giderse bana o kadar iyi geliyordu, beni iyileştirdikçe daha çok can çekişiyordum, ne kadar çok ölümü beklersem o kadın bana daha da beklememi söylüyordu.

Beni sevdiği, bana sıkıca sarıldığı zaman, aşkını ve umutsuzluğunu benim çılgınlığımda boğduğunda, "Hadi yürü çatlak! Yürü, daha ileriye!" dediğini duyuyordum. Çılgınlığım şaha kalkmıştı ve kulaklarımda yankılanan sesin yarattığı esintiyle daha da ayaklanmıştı. Silip süpüren, temizleyen, ferahlatan bir esinti değildi bu, bu eski nefesleri, eski kırıntı ve artıkları taşıyan, eski anıları, hayaletleri sürükleyen bir rüzgârdı.

Ve sonra yok oldum.

Ve sonra o yok oldu.

29 Turk_Che

Bizim evin salonunda bir niş vardı. Nişin içinde bir Meryem Ana heykelinin olduğunu anımsıyorum.

Hatırladığım kadarıyla, Meryem Ana ve kucağında tuttuğu bebeği de kanlar içindeydiler.

Küçükken her ikisiyle de konuşurdum, sen yan odadan yanıma gelip kiminle konuştuğumu sorardın.

Ben sana kulak asmaz, senin anlamadığın bir dilde konuşmamı sürdürürdüm.

Gittiğimiz kilisenin papazı Peder Pasqualino'ya durumumu anlatmıştın. O da sana sesimi teybe kaydetmeni söylemiş.

Sen yaptın ama sonradan dinlediğinizde sesin çekildiği kasetin boş olduğu anlaşıldı.

O zaman babama konuyu açtın ve babam kızıp sana vurmuş, sonra da ağlamıştı ve sana o sabah mutfakta, huzursuz huzursuz gezinen bir adam gördüğünü itiraf etmişti.

Yeniden Peder Pasqualino'ya gitmiştin, o da öğle saatlerinde gelmiş ve evi kutsamıştı.

Pederi bahçe kapısına doğru yolcu etmeye gittiğimizde.

koşmaya, avaz avaz bağırmaya başlamıştım, milyonlarca yılın arkamdan geldiğini söylemiştim.

O zaman beni bir psikologa götürmüştün ve o da benim depresyona girdiğimi ve halüsinasyonlar gördüğümü söylemişti.

Ben daha beş yaşımdaydım ve söylenen o sözcüklerin anlamını bilmiyordum.

O zaman sen bana depresyonun derin bir üzüntü ve mutsuzluk hali, halüsinasyonun da büyük bir coşku hali olduğunu anlatmıştın.

Doktorun söylediklerini babama söylediğinde bir kez daha sana vurmuş ve evin bütün camlarını aşağıya indirmişti.

Sonraki yıllarda beni arkadaşlarının evlerine götürdüğünü, odalarda dolaştırarak hangi odada ruhların olup hangilerinde olmadığını sorduğunu hatırlıyorum.

Ben evin köşelerini gösterip kaçıyordum.

Sekiz yaşıma kadar önümden hızla koşan bir gölge görüyordum ama kim olduğunu bilmiyor, yüzünü pek seçemiyordum.

Bir kez daha psikologa gittim, o da beni psikiyatriste (• önderdi. Psikiyatrist bana çılgınlığımı özgür kılmak için bir i öne aktarmam gerektiğini söyledi.

Resim yapmaya başladım ama sınırları taşırmadan boyamayı beceremedim.

Çalarım diye bir gitar satın aldım ama telleri elimi kesecek korkusuyla çalamadım.

Yazı yazmaya başladım ve içimde bir şeyler kımıldadı.

Yazdım, yazdım, yazdım, çok yazdım ve sonunda meşhur oldum.

Ve o özgürleştirdiğim şey bana geri geldi ve beni ele geçirdi.

Öldürürcesine.

30

Bir keresinde seninle kırlarda yürüyorduk. Benim elimde turmanırken dayanabileyim diye aldığım uzun bir sopa vardı ve zaman zaman yanımdan geçen kertenkeleleri sopayla acımasızca eziyordum.

Sen hamileydin, karnın sertti ve büyümüştü. Kertenkelelerin sana zarar vereceğini düşünüyordum, aslında dünyadaki herkesin ve her şeyin sana kötülük yapmasından korkuyordum. Bu nedenle küçücük bedenimi senin için siper etmiştim ve nereye gidersen git peşinden geliyordum.

Beyaz çiçekli büyük bir manolya ağacının altına oturup dinlendik. Gövdesinin bir tarafında, görünür bir özsu damarı olduğunu hatırlıyorum, parmaklarımla bu damara dokunmuştum. Manolyanın dibinde küçük bir su birikintisi vardı, içine ayaklarımızı sokup serinlemiştik. İlkbahardı ve dünya cennet bahçelerine benziyordu.

Yerle göğün arasında bir sürü kelebek ve yusuçuk uçuşuyordu, sanki bize eşlik etmek istiyorlar ama bir türlü yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı.

"Şunları görüyor musun?" demiştin parmağınla yusu-

çukları göstererek, "Onlar kadın olabilirler".

"Kadın mı?" diye sormuştum söylediğin şeyden büyülenmiş gibi.

"Evet, kadın olabilirler. Geceleri böcek biçimine girerek seni bulurlar ve düşlerini yok ederler, sana türlü kötülükler yaparlar, kimi zaman da ölüm getirirler..." demiştin gözlerini iri iri açarak.

"Neden ama?" diye sormuştum etkilenerek.

"Senin kötülüğün için dua eden kadınlar vardır, bir haçın karşısında diz çökerler, saç örgülerini açarlar ve kimsenin anlayamayacağı büyülü sözler söylerler."

"Diz çökmüş kadınlar... Sen bu büyülü sözleri biliyor musun?" Ben de öğrenmek istiyordum bunları.

Başını salladın ve "O sözcükleri bilmiyorum ama gece yusufçuklarını defetmek için söylenecek cümleleri biliyorum," diye sürdürdün konuşmanı.

"Kimleri?"

"Gece yusufçukları. Yusufçuğa dönüşen ve gece ziyarete gelen kadınlar..." demiştin.

"Ha, evet, evet."

"Sabah, saçlarının çözülemez küçük örgülerle örülmüş olmalarından, gece geldiklerini anlarsın."

"Çözülemez mi?" artık sorularım tek sözcüklüydü.

"Tümüyle olanaksız değil tabii... Saçlarına zeytinyağı

döküp bu büyülü sözcükleri söylersin çözmek için," dedin, derin bir nefes aldın, zaten kocaman olan kamın patlayacakmışcasına şişti. "Pazartesi ululan, Salı ululan, Çarşamba uluları, Perşembe uluları, Cuma uluları, Cumartesi ululan, Pazar, gece yusufçuğunun kanatları kopar!"

Ağzım açık kalmıştı, ancak "Ne güzel..." sözü çıkabilirdi.

"Unutma, yusufçuk gördüğünde hemen öldür, aksi halde sen ölür gidersen günün birinde."

Ayaklarımız su birikintisinin içinde serinlerken ben, senin anlattıklarının büyüsüne kapılmıştım.

"Çabuk dönersin sanmıştım," dedim sigaramı boş ve kirli tabağında söndürürken.

"Kusura bakma, işte sorunlar çıktı," dedi çekine çekine.

Yalanlar, ikiyüzlülükler beni sıkıyor, bana kendimi küçük ve anlamsız hissettiriyor, karşımdaki insanın beni salak, hiçbir şeyden anlamaz ve güven duyulmaz biri olarak görmesi beni belirsizliğe sürüklüyor. Beni deli sanıyor.

"Bana Viola'dan söz edecek misin?" dedim cesaretimi toplayarak.

"Hangi Viola?" diye o da bana sordu.

"Hangi Viola?" diye yanıtladım.

"Haa, şu köpeği aldığım kız," dedi yanımızda yerde yalım, cidden sevmeye başladığım, aşağıdan bize bakan köpe-

çiği göstererek.

"Evet, anlıyorum... Numarasını telefon rehberine kaydedecek kadar önemli biri anlaşılın," diyorum bıçak gibi sözünü keserek.

Omuzlarını kaldırarak "Yani? Ne demek istiyorsun?" diyor.

Çileden çıkararak ayağa fırlıyorum ve şiddetle haykırıyorum: "Ne önemi var da ne demek? Tabii ki önemi var. Eğer önemi varsa..."

Bir kez daha omzunu kaldırıyor, bu kez ses tonu daha farklıydı: "Ne var yani, birkaç kez kafede karşılaştık, ayaküstü bir sandviç yedik... Hepsi bu."

"Çok görmek isterdim sizi. Hepsi bu haa? Daha ne olsun istiyorsun? Bir sandviç, o kadar, değil mi? Altı üstü bir sandviç. Yeter de artar bile. Aslında çok merak ediyorum, allah bilir o sandviçi de bölüşmüşsünüzdür siz!" Dik dik gözlerinin içine bakıyorum, korkarım benimkiler yuvalarından fırladılar.

Gözlerinin içine bakıyorum, o da bana bakıyor, bana bakarken düşünüyorum. Düşüncelerini okuyabiliyorum, içinden üzerime gelmemesi gerektiğini, beni terk etmesi gerektiğini söylemekte olduğunu duyar gibiyim. Şu anda hayatı onun için ne kadar zorlaştırdığımı düşünüyor ki bu benim hayatta en son yapmak istediğim şey. Şimdilik yalnızca dı

rumu çözmeye, değerlendirmeye, anlamaya, kaybettiğim güvenimi yeniden kazanmaya çalışıyorum. Biliyorum, biliyorum, birkaç dakika sonra kapıyı vurup gidecek ve bir daha geri dönmeyecek, beni böyle yerde solmuş sararmış, kan revan içinde bırakacak ben de yavaş yavaş tükenecek, kimselere bir zarar vermeden yok olacağım. Ama şimdi o ellerimi ellerinin arasına alıp beni sakinleştirmen, diller dökmeli.

Ama o, sandığımın aksine, tartışmadan vazgeçmiyor, geri adım atmıyor. Düşünmeye ve beni de düşündürmeye çalışıyor ama beceremiyor. Bununla birlikte,"Aaa yettin artık. Sabrımı taşırdın, ben gidiyorum" da demiyor. Orada öylece duruyor, bana bakıyor, zaman zaman gülümsüyor, hiç de kin tutmuş gibi gözüküyor. Onun bu iyi kalpliliğinden, bu hoşgörüsünden nefret ediyorum. Kendimi basit, alçak, zavallı, onun bu iyiliğini haketmeyen biri gibi hissetmeme neden oluyor. Ben saklanmaya, hücreme çekilmeye, başımı yastıkların altına gömmeye, sorunlardan kaçmaya çalışırken... Ben, hiç buralarda, şimdiki zamanda olamazken, karşımdaki ile özdeşleşmeyi beceremezken...

Sonra ellerimi ellerine alıyor, "Ben yalnızca seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ve ben de buna inanmıyorum. Hem de hiç.

Neden diye sorma ve bana cehennem azabı çektirme, yüzüme "Ama bak daha şimdi seni sevdiğini söyledi. Duymak

istediğin bu değil miydi? Gereksindiğin bu değil miydi?" diye haykırma.

Hayır, bunların hiçbirini söyleme bana, unut gitsin. Ben söylediği hiçbir şeye inanmıyorum.

Bana bir de özgürlükten söz ediyor, özgürlüğü kısıtlanıyormuş. Bana, onun kanatlarını zorla kırdığımı söylüyor. Ve ben saftirik, onun özgürlüğünün ben olduğumu, benim zaten onun kanatları olduğumu, istediği her yere benimle uçup gidebileceğini, sırtıma çıkıp oturacağını, beni bulutların arasından, fırtınaların içinden geçireceğini, her şeyi yukarılarından birlikte seyredeceğimizi, yollarda ayaklarını sürte sürte yürümeye çalışan, kendilerini patates çuvalı gibi oradan oraya sürükleyen o aptal ve aciz adamlarla dalga geçeceğimizi düşünüyordum.

Bana kimi isterse onunla buluşabileceğini söylüyor, birileriyle oturduğu için bana olan aşkının azalmadığını dile getiriyor, yalnızca "bana güvenmelisin" diyor.

Benim ise, kendi adıma, ölmeye hakkım var, kendi kendimi tüketmeye, içimin paramparça olmasını hissetmeye, çıldırmaya ve hayaletlerimle buluşmaya ve onların elinde kukla olmaya hakkım var herhalde.

Benim içgüdülerimle hareket etme hakkım var. Ağkun.ı hakkım olduğu gibi ağlarken kendimi iyi hissetme hakkım

da var. Ve benim, eğer o kendini boğuluyormuş gibi hissi* diyorsa, doğal olarak bunun, artık o insanı koynuna alıp m hatlatan, eriten yumuşacık ve hafif dalgalanmalar olmadığı nı düşünme hakkım olmalı. Belli ki artık ben bir fırtınaya dönüştüm ve o artık yapayalnız ve kendini bu fırtınadan koruyacak hiçbir şeye sahip değil.

Viola'yı ve onunla gelen normallığı hiçbir şekilde kabul etmiyorum.

Güzel yusufçuk, o kırmızı kanatlarım neden böyle hızla çırpıyorsun? O beyaz duvarın üstünde kımıldamaksızın durduğunda, beyaz bir kâğıdın üzerine, kötü bir el yazısı ile yazılmış bir sözcüğe benziyorsun. Her nefes alıp verişinde neden kanatlarını şişiriyorsun? Sanki kin, nefret ve kızgınlık için kuluçkaya yatmış gibisin. Tam da onun fotoğrafından birkaç santim öteye kondun... Yo hayır yusufçuk, böyle olmaz. Sana doğru geleceğim, onun fotoğrafını alıp göğsüme gömeceğim ve sen bana umutsuzca ve gözyaşları içinde bakacaksın, ben de sana kin, nefret ve kızgınlık besleyen gözlerle bakacağım. Deliriyorsun değil mi, şimdi? Gördüğüm kadarıyla şaşırдың ve uçuş hızını ve kararlılığını yitirdin. Havan bozuldu değil mi? Ya sana uzaktan onun fotoğrafını gösterirsenn ne yaparsın, bana teşekkür edersin herhalde?

Sakin ol, korkma, seni öldürmem. Ben senin yavaş yavaş, ölüşünü görmek istiyorum.

Biliyorum, kapının altından sana o mesajı bırakmamalıydım yusufçuk, ama ne yapayım benin genetik yapımda \ m beni yok etmek isteyen her şeyi ben yok etmek zorundayım

Hiçbir şey söyleme, çünkü sen hiçbir şey bilmiyor, mı Sen terk edilmenin, aşk için yas tutmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. O iki iri gözünle onun gözlerinin içine içini hedef aldığında, nasıl hayatımdan, solduğum havadan hu parça kopartıp aldığını anlamıyorsun. Sen benim nefesimi kesersen o bir daha beni hiç sevemez ve bir daha hiç benden nefret edemez.

Annem, şu anda konuşmakta olduğum benim annem, yusufçukların öldürülmesi ve unutulması gerektiğini söylemişti. Ama ben senin acı çekmeni görmek istiyorum, senin hayatınla oynamak istiyorum ve sadist Parça²⁰ gibi seni şu incecik telin üzerinde asılı tutmak ve seyretmek istiyorum.

Sana o nehir kenarına gittiğimiz günden söz etmek istiyorum. Harika bir gündü, kayalar ışıl ışıl parlıyordu, çevremizdeki bitki örtüsünde ölümü ya da çürümeyi çağrıştıracak en ufak bir belirti yoktu. Her şey görkemli, güçlü ve çok güzeldi.

Ben hep denizlerde yüzmeye, dalgalarla boğuşmaya; maviden, derinlere gittikçe hiçbir şey görülemeyecek kadar koyu bir renk almasından ürkmeye alışmıştım. Kendimle hep sonsuz alanlarda, belli belirsiz ufuklarda yüzleştim. Homa gidiyor ama sevmiyordum. Yüreğimin derinliklerinde

²⁰ Koma mitolojisine göre üç cadı-tarıcıya verilen genel isim. İnanışa göre, Ciochese ve Atropo isimli bu üç cadı-tarıcıdan ilki yaşamın ipini çekiyor, ikincisi ölümü getiriyor, üçüncüsü ise parlak bir makasla ölüm anında ipi kesiyor. (Ç.N.)

hep berrak, pırl pırl, sınırları iyi tanımlanmış, elle tutulur ve benim kuvvetlice sarılıp kendimi güvende hissedeceğim şeylerin içinde yüzmeyi arzuladım.

Bu nedenle, nehir kıyısına gitmeyi önerdiği zaman sevinçle yerimden fırladım, ona sarıldım ve kulağına, "Geri adım atmak yok, ne olursa olsun, bugün nehirde sevişilip sevişilemeyeceğini görmek istiyorum," diye fısıldadım ve o geri çekilerek "Göreceğiz," dedi söylediğim şeye pek de güvenmeyerek.

Nitekim sevişmemiz, ateş basmış bedenlerimizle dalgalanan, köpüren, sıçrayan su oyunları ile çok iyiydi, neşeliydi, şakacıydı. Kendimi, o harika yerin, o ıssızlığın, suyun kral ve kraliçesi, yanında balık-insan biçimli su perisi olan bir deniz kızı gibi hissetmişim.

Ya da sana, Güney Amerika'nın uzak bir köşesinde, bir otel odasında, hasta olduğum ve soğuktan tir tir titrediğim günden söz edebilirim. Vücudum kırılmıyordu ve kalp atışlarım normaldi. Ve o, hiçbir şey söylemeden beni kendine doğru çekmiş, kollarının arasında alıp sıkı sıkı sarılmış, sonra da usulca konuşmaya başlamıştı ki, gözyaşlarını artık göl pınarlarımda duramaz olmuş, yanaklarımdan aşağıya süzülmüşler ve gülümsememe karışmışlardı. Ve o bana, o ged kim olduğumu, dışarıdaki insanlar için ne anlama geldiğimi unutabileceğimi söylemişti. Bana, o gece yalnızca onun sev

diği kadın olduğumu ve gerisinin şakadan başka bir şey olmadığını söylemişti.

Sana onunla ilgili her şeye hayran olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim ve hiçbir şey için pişman değilim.

Bana, ne bok yemeğe kanatlarının kenarına o iki kırmızı lekeyi kondurduğunu söyleyebilir misin? Dikkat çekici mi olmak istedin ya da tekdüzeliğine bir hareket getirmek, baştan çıkartıcı görünmek mi istedin?

Anahtar deliğinde dönen anahtarın sesi geldiğinde, hanımefendi gitme zamanının geldiğini anladı. Onun yaptığı yalnızca bir uyarı, sanırım.

Bizim evin koridor duvarında kocaman bir leke vardı, tam tamına benim odamın karşısına gelen duvarda. Bana Hitchcock'un profilden görüntüsüymüş gibi gelirdi ve ne zaman önünden geçsem, geceleri, gözlerimi kapatıp koşmaya başlar ve korkudan tir tir titreyerek sizin yatağınızın içine süzülürdüm. Daha da doğrusu önce seni seyrederdim, uyurken. Yatağın senin yattığın tarafında ayakta dikilip dakikalarca seni seyrederdim, merakla etrafa aval aval bakan kediler gibi sana bakardım. Senin o huzurlu ve olup bitenden habersiz, savunmasız bir bebek gibi duran o masum görüntün karşısında ağlayasım gelirdi. Sonra gözümün önüne Hitchcock'un görüntüsü gelirdi, yeniden karanlığa ve umutsuzluğa kapılır, yapayalnız olmanın endişesini duyardım. Ve sonra senin sıcaklığını arardım.

Yine bir gece, gözlerim kapalı koridorda koşarken, yatak odanızın kapısının kapalı olduğunun farkına varamamıştım. Çevresinde olup bitenlerden habersiz, yalnızca gecenin ve gölgesinin bilincinde olan yabanıl bir at gibi koşuyordum. Kapının koluna şimdiye kadar hiç tadını bilmediğim bir şid

detle gözümü çarpmıştım. Sizi kaygılandırmamak için hiç sesimi çıkartmamıştım. Her zamanki gibi yatağınızın içine süzülmüş ve sancılar içinde uyuyakalmıştım. Ertesi sabah uyandığımda, yanağımın üzerinde kurumuş, koyu renk kan pıhtıları vardı. Sen yüzümü yıkarken, ben, başıma gelen şeyden endişelenmiş ifadene, yüzünün aynaya yansıyan görüntüsüne bakıyordum dalgın dalgın. Gördüğüm, azize bir kadının görüntüsüydü. Kendi salgılarıyla susuzluğunu gideren bir kız çocuğu, kanayan bir kız çocuğu.

"Ne bok yediğinin farkında mısın?" diye soruyor sükunetini bozmadan, gözleri yüzümde dolaşırken.

"Ne yapmam gerekirdi yani, o elinden geleni ardına koymazken?"

"Kimle, ne yapıyor söylesene?" diyor artık sinirlenmiş.

"Seninle," diye tıslıyorum.

"Bilmem farkında mısın ama sen bir manyaksın," diyor, sesi bir kadının gibi tiz çıkıyor.

Ben benim olana sahip çıkıyorum, elimdekini savunuyorum.

"Zavallıcık ağlayarak bana geldi ve senin dükkânın kapısının altından tehdit dolu bir mesaj atığını söyledi. Sen artık tamamıyla delirdin!" diye devam etti.

"Yaaa... Gördün mü işte... Sana koşmuş... Ağlayarak..." diye dikildim karşısına "Bana da geldi, biliyor musun?"

"Ne zaman?" diye sordu aptallaşmış bir halde.

"Sen onu becerdin mi becermedin mi önce bunu söyle. Daha da önce ona âşık olup olmadığını söyle. Ne yapıyosunuz siz ikiniz öyle?" diyorum parmağımı azarlar gibi kaldı

rıp göğsüne bastırırken.

"Haydaaa! Ya ben sana anlatamıyorum galiba. Hiçbir şey yapmıyoruz," diyor çaresiz, sarılıyor bana "Niye kendine eziyet çektiriyorsun? Neden onun benim için önemli olduğunu sanıyorsun?" diyor.

Çekiyorum kendimi ve dik dik gözlerine bakıyorum.

"Peki bu sezinlediklerini ne o zaman?" diye fısıldıyorum.

Sessizce ve çaresiz, ne kadar olduğunu bilemediğim bir süre öylece kaldıktan sonra soruyor "Peki, söyle bakalım, ne zaman geldi sana?"

"Sen gelmezden az önce hurdaydı. Camdan uçtu gitti," diyorum pencereyi göstererek.

"Sen ne diyorsun yaaa!" diye bağılıyor.

"Adi! Merak etme, öldürmedim. Biçim değiştirerek gelmişti. Ve buna rağmen onu tanıdım. Beni boğazlamak istiyordu kaltak, ama beceremedi," diyorum gururla.

Başını umutsuzlukla sallayıp öteki odaya gidiyor. Tek kelime etmeden.

Artık korku beni avucunun içine almış sayılır. Korku nöbetlerimin durduğu tek bir anım yok gibi. Yazı yazarken titriyorum, yemek yerken titriyorum, suyun altında bedenimi ıslatırken titriyorum, ona bakarken titriyorum, göğşe dalgın dalgın bakarken titriyorum, Roma göklerinde kuş sürüleri-

nin desen çizerek uçmalarına seyrederken titriyorum. Pence-
reden saatlerce onları izliyorum. Fırdöndü gibi döne döne
uçuşlarını, önce sağa, sonra sola doğru uçmalarını, koca bir
tüy yumağı olmalarını, daireler çizmelerini, hortum gibi gir-
daplar yaratmalarını en sonunda da pike yaparak aşağıya,
hızla aşağıya düşmelerini, ağaçların yapraklarının arasına
gizlenmelerini seyreliyorum.

Titriyorum. Dışarıda bütün bunlar olurken titriyorum.
Titriyorum çünkü dışarıda bütün bu hayat yaşanırken ben
onun içine giremediğim için, o hayata katılmadığım ve na-
sıl yaşanacağını bilemediğim için titriyorum.

Ben, yalnızca içimde akıp giden yaşamla ilgileniyorum,
ona dönüğüm, ona bakıyorum. Bu karanlık, bilinmeyen,
başkalarınca anlaşılmayan dünyayı kendi içimde yaşamalı-
yım çünkü benim dışında beni yaşatabilecek hiç kimse yok.
Onun beni yaşatabileceğini ve benim gün be gün ölmeme
izin vermeyeceğini ummuştum. Ama şu anda bana yaptığı,
beni tek vuruşta, tek bir yumrukta öldürmekten bin beter.

34

Yatakta yüzükoyun yatıp yüzümü yastığa gömüyorum, kol-
larımı başımın arkasına doğru atıp yavaşça saçlarımı örme-
ye başlıyorum.

"Pazartesi uluları, Salı uluları, Çarşamba uluları, Perşem-
be uluları, Cuma uluları, Cumartesi uluları, Pazar, gece yu-
sufçunun kanatları kopar" diye mırıldanıyorum.

Saçlarımı yavaş yavaş ve özenle örüyorum, ellerime kü-
çücük saç tutamları alarak.

O yapmadan önce ben örebilsem, bana hiçbir şey yap-
mayacağına inanıyorum.

Bedenim yay gibi gerilmiş, kollarım duruşum nedeniyle
gücünü yitirmiş durumda, kendimi, kendi ağında tuzığa
düşmüş bir örümcek gibi hissediyorum.

Beş altı tutamı ördükten sonra, parmak uçlarımı örgüle-
rin üzerinde gezdiriyorum, kaygan, sert ve küçücükler.

Kendi kendime, böylelikle bana herhangi bir kötülük ya-
pamaz diye düşünüyorum.

Sonra aklıma o geliyor ve onun da tehlikeyle karşı karşı-
• olduğunu düşünüyorum.

Ya gece yusufçuk onun saçlarını örmeye gelirse?
O zaman sonsuza dek ona bağlanmış olur ve ben ona bir daha asla sahip olamam, kendimi parçalasam da, ayaklarının altında sürünsem de.

O zaman geceleri, bu gece örneğin, yanına uzanır, gözlerini yumduğunda yavaşça, sessiz sessiz saçlarını örmeye başlarım.

Böylece kurtulmuş olurum. Kurtulmuş oluruz.

35

Kanatlarım uç vermeye, gözlerim hiçbir şey göremeyecek kadar körelmeye başladığında, onun eksikliği kaçınılmaz oldu.

Onu tek lokmada yuttum. Yuttum çünkü yalnızca onunla beslenebilirdim, çünkü insanoğlu olarak beni besleyebilecek hiçbir şey kalmamıştı. Bir kadın eti istiyorum, uğursuzluk getiren büyücü kadının etini istiyorum, dişi bir yusufçuk istiyorum.

Ben artık bir kadın değilim, farklı ve ne idüğü belirsiz bir şey oldum.

Elle tutulamayan sis, dalları sallayan rüzgâr oldum, soy-suz bir kıskançlık ve katil oldum, kaybettiğim ve bir daha bulamayacağım aşk oldum. Takıntılarım nedeniyle çürümeye başlayan, gübreleşen anı ve neşeden oluşmuş arapsaçına dönüştüm.

Uzun, geniş, kocaman bir çarşaf oldum, beyaz ve iyice gerilmiş, benim aşk hikâyemin görüntülerinin yansıdığı, her anının takıntı ve rahatsızlık öznesi olan bir çarşaf. Bu gerçeği saptırma arzusu değil, benimkisi, hayatı zorlaştıran, hır-

çinlaştıran ve nedenini açıklayamadığım bir dürtü. Yüz yüze geldiğimde yalnızca hoşgörüsüzlük, yalan ve yılgınlık görülüyor. Artık yüzünde mutluluk ifadesinin olabileceğini düşünemiyorum, hayal bile edemiyorum.

Ben bir yarasayım ve daha şimdi bir yusufçuk yuttum. Camdan bir fanusun içinde saatlerce kapalı kaldık ve nefeslerimiz fanusun camını buğulandırdığından içi dışı görülmez oldu. O benim kanatlarımdan birini kopardı ben kopan yerdeki kanımı emdim, kırmızı küçük dilim yaramı iyileştirdi, sonra keskin dişlerimi onun yüzüne geçirdim ve onu yedim. Anne görmeliydin, kafası yokken bile vücudu titremeye devam etti. Hareket etmeyi sürdüren başsız bir beden ve kanın akmaya devam ettiği damarlar, inan, çok görkemli bir gösteri oldu, fanusun camına kanlar bulaşmıştı ve ben onları, zafer kazanmamın şerefine tek tek yaladım.

Yuvamı yıktım ve anılarımı altüst ettim. Antenlerim çok güçsüz, gözlerim tümüyle kör. Önüme ne gelirse, yoluma kim çıkarsa onu yalayıp yutuyorum ve eğer önüme o çıkarsa onu da yerim ve hiç umurumda olmaz.

Geçmişini hatırlamak için artık zamanım yok, kendimi yeniden keşfetmek, yeniden yaratmak için, tenyanın içimde dolaşıp geçmişimi yeniden gözümün önünden geçirmesini.' izin verecek zamanım yok.

Artık zamanım yok.

Çünkü şimdi, eminim, artık hiçbir şey benim hayal gücümün ve korkularımın ürünü değil.

Şimdi artık her şey gerçek ve elle tutulabilir halde.

Hayaletlerimle burun buruna geldiğimde korkmuyorum, çünkü artık çok iyi biliyorum ki, onlar bana yardım etmek için buradalar. Onlar, yaşamımı herhangi bir sıyrık almadan sürdürebilmem için ya da tam tersine hayatımın bundan sonrasını, uçurumun dibinde, karanlıklarda, cehennemde yaşamam için buradalar.

Benim için şu ya da bu yaşam hiç fark etmiyor. Eğer o yanımda değilse, benim için o ya da bu kader fark etmez, ikisi de aynı derecede ağır.

Ayakkabılarının döşemede çıkarttığı sesleri dinliyorum. Kapının önünde duruyorlar, bakmıyorlar, susuyorlar, durum değerlendirmesi yapıyorlar, burunlarının üzerinde kıvrılıyorlar, geri dönüyorlar ve beni yalnız bırakarak yollarına devam ediyorlar. Ve benim yatağım bugüne dek hiç bu kadar boş, geniş, sessiz, küskün, çökmüş, bunalım içinde olmamıştı, hiç bu kadar içli ama aynı zamanda bu kadar sakinleştirici olmamıştı. Tenime değen tenini hissediyorum, benimkilere karışan gözyaşlarını... Ve bütün bunlar bir his, evet, yalnızca bir his, çünkü bunların hiçbiri yok, hiçbiri gerçekleşmiyor, olmuyor, hiçbiri, hiçbiri gerçek değil. O, yazı masasına eğilmiş bir şeyler yazıyor, gözleri yüreğine gömülmüş olarak, ben kendimi ufacık, aciz bir karınca gibi hissediyorum bu koskoca yatağa uzanmış, tir tir titreyen. Daha da ufalmak, görünmez olmak istiyorum. Beni ayağının altına alıp ezsin, kesin olarak yok etsin istiyorum. Kuştüyü yorganın kenarıyla oynayarak medet umuyorum, sıcaklık bekliyorum, parmak uçlarım dokumanın lime lime olmakta olduğu konusunda duyumlar alıyor ve ufaladıkça eriyor ve geriye

hiçbir şey kalmıyor. Bedenim kanı çekilmiş bir et parçası gibi, mezbahada dev buzdolabına atılmış, birilerinin oraya gelip almasını ve pişirmesini ve yemesini ve ne isterse onu yapmasını bekliyor. Var olan tek şey bedenim, o da sanal zaten.

Yatak, üzerine binen ağırlık nedeniyle kıvrılıyor ve ben hiçbir şey duymamış, görmemiş, hissetmemiş gibi yapıyorum.

Seninkiler gibi bir çift mavi göz bana bakıyor ve gülümüyor. "Anne," diye fısıldıyorum ama o kadın başım sallıyor ve tatlı tatlı gülümsemekle yetiniyor.

"Buradan gitmelisin," diyor sonra, "Kaçmahsm ve nede-nini kavramalım".

Duymamış gibi yapıyorum.

"Bana bak," diyor beni silkelirken "Gözlerimin içine bak".

Bakıyorum ve içinde sözcükler görüyorum. Başlangıçta okunamayacak kadar bulanıklar, kargacık burgacık, aceleyle yazılmış gibiler, mürekkebi taze, sonra yavaş yavaş harfler daha bir somutlaşıyor ve cümlelere dönüşüyorlar. Bu bir mektup. Bir kadın yazısına benziyor, genç bir yazı karakteri, gösterişli, süslü, 'o'lar ile 'a'larm içleri dolu, zaman zaman bir top gibi şişirilmiş ama içlerinden yaşam fişkıriyor.

Mektup bana yazılmış:

Sevgili Melissa,

Ben senin bir hayranınım. Çok sayıda hayranının olduğunu biliyorum ve ben onlardan yalnızca biriyim ama mektubumu okuyacağını ve belki de bana bir cevap yazacağını umuyorum, kim bilir?

Kitabında anlattığın benim öyküm değil, bana ait şeyler yok. Benim, senin yazdıklarından farklı bir yaşamım var, benim de farklı farklı deneyimlerim oldu, belki içlerinde yaptığım yanlış seçimler de oldu ama bütün bunlar benim seçimim, benim yaşamım, bir başkasının değil.

Buna rağmen, sevgili Melissa, seni kendime çok yakın hissediyorum. Sanki bizi birbirimize sıkıca bağlayan bir bağ var. Aramızda karşılıklı bir iletişim var, bunu anladım. Beni kendini beğenmiş, kim bilir kimin nesi biri gibi değerlendirmeyeceğini umuyorum. Yalnızca ne düşündüğümü söylemek istedim. Sana karşı çok güçlü şeyler hissediyorum ve bunun ne olduğunu kendi kendime açıklayamıyorum, (kaygılanma, lezbiyen değilim).

Sevgilerimle,

Penelope

P.S. Sana bir fotoğrafımı gönderiyorum. Kendisini sözcüklerin ardına saklayan birinin yüzünü göstermesi gerekir diye düşünüyorum.

"Ne yani?" diye, gözleri sana benzeyen kadına soruyorum, "Beni kendisi sanan biri daha mı? Eeee? Yani?"

"Yani, salak, belki bu, seni bütün acılarından çekip alabilir. Anlamıyorsun değil mi, seni ona bağlayacak tek iletişim kaynağı bu. Ortak tek nokta, sizi ona bağlayan aşk olabilir."

"Ne saçmalıyorsun? Thomas ile arama giren, ilişki mi tehlikeye atan Viola değil de bu kahrolasınca Penelope mi demek istiyorsun? Her zamanki gibi yine kör olduğumu mu söylüyorsun?"

Yine tatlı tatlı bakıyor ve bu beni bir kez daha sinir ediyor, "Hayır" diyor "O senden sonra gelecek. Henüz Thomas'ın aklına girmedir. O, sen karar verirsen, aşağıya gidip posta kutusunu açarsan ve sana gönderdiği fotoğrafa bakarsan gelecektir. Karar vermelisin, yaşama tutunacak, yaşayacak mısın yoksa ölecek misin... Doğrusunu söylemek gerekirse, ben hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum", eliyle ağzını kapatarak, utanmış gibi gülüyor.

"Sus! Sus diyorum sana... Gülme. Daha açık konuş benimle," diye üsteliyorum.

Toparlanıyor ve "Dinle. Ölmek istiyorsan yapılacak en iyi iş şu: Onu önümüzdeki günlerin birinde evine davet et ve onun gelmesinden birkaç saat sonra evden çık git. Kaç git. Geri dönmek üzere gitmelisin. Ama öyle bir ayarla ki, o

geldiğinde Thomas evde olsun, kapı çaldığında açsın ve o, uzun yoldan geldiği için, yorgun olduğu için, 'içeri girin' davetini kabul etmek zorunda kalsın... Sonrası falan filan... Sen ölürsün ama ölürlen mutlu gitmiş olursun. Ve bütün bu olup bitenlerin gerçek olduğunu, hiçbir şeyin hayal ürünü olmadığını bilirsin" diyor.

Ona bakmayı sürdürüyorum, düşünüyorum, dudaklarımı ısıtıyorum ve "Gidip bakacağım" diyorum usulca.

Posta kutusunu açıyorum, mektubun orada olduğunu görüyorum ve bundan rahatsız olmuyorum, hiçbir şey düşünmüyorum. Ama fotoğrafını gördükten sonra "Eee, bu benden de güzel" diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Ve kararımı veriyorum.

37

Trene bindim, Roma bölgesinden sonra Perugia bölgesinin kırları yanımdan geçip gidiyor ama gözlerim karşımdaki koltukta oturan, artık her gün gördüğüm için tanıdık ve sıradanlaşmış yüze takılı kalmış.

Bana birkaç ay önce baktığı gibi bakıyor, göz bebeklerimin içine içine, pırıl pırıl parıldayan gözleriyle, açılıp kapanan burun delikleri ve yarı aralık dudaklarıyla. Bana, yaşamla aramdaki bağ kopmamışken, bağ henüz sıkı ve güçlü iken baktığı gibi bakıyor.

Artık yüreğimde ölüm yok, çünkü yüreğimi çoktan gömdüm gitti. Şimdi yaklaşmakta olan ölüm, bir tümör gibi, bağlarımın ve kaslarımın aralarına sızdığını, kendine yer ettiğini ve karıncalandırıldığını hissediyorum.

Ölüm yavaş yavaş geliyor, sessiz, cılız, yumuşak, dolambaçlı, kedi gibi sokulgan. Beni ürkütmüyor. Rolünü iyi oynuyor, insanları kendine bağlamasını iyi biliyor.

Onu terk ediyorum ve tepelerdeki o kırmızı eve geri dönüyorum, yanımda kokusu içine sinmiş ama kokunun sahi-

binden kopartılıp alınmış kazaklar var. Uyumuyorum çünkü uyursam bir daha hiç ama hiç uyanamayacakmışım gibi kötü bir his var içimde. Kanepeye kurbağa gibi büzüşüyorum ve düşünüyorum, gün ışığı hevesini alıncaya kadar öylece oturuyorum, sonra gece indiğinde şömineyi yakıyorum ve gözlerimin yaşlanmasının suçunu şömineden yayılan dumana yükleyerek öylece oturuyorum.

v

Penelope'nin ne yaptığını bilmiyorum, kendi kendime gelip gelmediğini soruyorum. Gelmiş olmasını çok istiyorum ve geldiğini düşünerek daha da büzülüyor, onu ve ötekini düşünüyorum. Öteki ona "Hadi girsene, Melissa gelmek üzeredir" demiştir, o da "Yo, yo girmeyeyim, daha sonra uğrarım" demiştir, öteki o zaman ona daha dikkatlice bakmış ve güzel gözlerinin, güzel saçlarla çevrili güzel yüzünün farkına varmıştır. Ama arzulamamıştır, en azından şimdilik. O zaman o aşağıya inmiş ve beklemeye başlamıştır ve ben gelmemişimdir ve o bir kez daha kapıyı çalıp "Afedersin, henüz gelmedi mi? Trenim kaçtı... Ama saat 10.30'dakine benerim artık" demiştir, o zaman öteki çaresiz bir kez daha içeri davet etmiş, belki de soğuk bir bira ikram etmiş ve ancak o zaman, o birasını yudumlarken onu inceden inceye incelemiş ve şimdiye kadar gördüğü en güzel ağzın onun ağzı olduğunun farkına varmıştır. Ve işte o zaman, tam tamına o

zaman onu öpmeye karar vermiştir.

Sonra uykuya dalıyorum.

Ve gece ağladığımı duyduğumda, seni terk etmemden hemen önce, öteki yanıma dönüyor ve düşünüyordum, "Eninde sonunda bu benim yaşamım. Geçmişte onu daha mutlu yaşayabilirdim... Ama beceremedim. Bunun için özür mü dilemeliyim?"

Belki de özür dilemeliyim?

Yılanınki gibi yenilenen derim çok çabuk kavırıyor.

Onu, geceleri Penelope'nin göğüsleri sırtına dayanmış, cad-deleri motosikletle geçerken görüyorum. Roma asfaltları üstündeki çöküntüleri sayarken ne kadar eğlendiğimiz aklıma geliyor. Yolları köstebek yuvasına çeviren derin yarıklarda hopluya zıplaya ilerlerken hem güler, hem de sayardık. Trastevere'den Esquilino'ya 38 yarık saymıştık, Fiume Meydanı'ndan Cassia'ya o kadar çok vardı ki sayamamıştık.

Leş gibi kokan dar sokaklarda dolaniyorum, bizim evin yakınlarındaki merdivenlere bir sokak serserisi kakasını yapıyor, kepenkler indiriliyor ve tamirciler, ertesi gün yeniden görüşmek üzere vedalaşıyorlar, sahipleri köpeklerinin tasmalarından çekiştiriyorlar. Apartman kapısından dışarıya o, öteki ve köpek çıkıyor. Merdivenlerin gerisine saklanıyor ve izliyorum, kız motosiklete binmeden önce, Audrey Hepburn'un *"Roma Tatili"* filminde yaptığı gibi elbisesinin eteklerini hafifçe yukarıya çekiyor. Yaklaşık üç aydır, her gece, apartmanın kapısına gidip birlikte çıkışlarını görmeyi umut ediyorum. Her akşam saat yedide kalkan trene biniyor ve Roma'ya hareket ediyorum, bütün gece sokaklarda uyuş-

turucu bağımlısı gibi dolaşıyorum, tek farkla, benim zehrim aşk. Yolda yürürken beni görüp tanıyanlar, bana bakıyor ama konuşmuyorlar. Gözlerinden benim esrarkeş olduğumu düşündüklerini okuyorum, star sistemine çok erken katılmış ama ününü koruyamayarak düşmüş bir yıldız gözüyle bakıyorlar. Doğru, kişisel bütünlüğümü koruyamadım. Her hücremine kadar rahatsız biriyim ben.

Kızın, benim de çok iyi bildiğim, mutlu bir gülümsemesi var, elmacık kemikleri belirgin ve saçları rüzgârdan karışmış. Erkeğin içinde bir şeyler ölmüş, ona geçmişinden, katlanmak zorunda olduğu, birlikte yaşamayı sevmek zorunda olduğu, kirliliği bir miras kaldı.

Kendilerini birbirlerinde kaybedercesine sevmelerini isterim ve bunu onun iyiliği beni mutlu edeceği için değil, benim, kendime yaptığım kötülük beni mutlu edeceği için istiyorum.

Beş ay sonra balkona demir atıyorum ve kızın haz duyarken çıkarttığı iniltileri duyuyorum, eve dönüyorum ve derimin üzerine küçük küçük çizikler atıyorum. Küçük, kesici bir aletle adlarımızı, ortaokulda tahtaya yazdığımız gibi "Melissa ve Thomas sonsuza kadar" yazıyorum.

O benim yaşadığım acılardan hiç haberdar olmayacak, çünkü benim gözlerim, ağzında salyalarla sahibini izleyen bir köpeğinkiler kadar sessizdir.

Onun mutluluğu bana keyif veriyor çünkü acımın, kendi kendime verdiğim acının kaynağı o. işte bu nedenle ölünceye kadar ona minnettar kalacağım. Körolasica. Herkesin allah belasını versin.

39

İçimdeki tenyanın hareket ettiğini, korkularımın arasına yuva kurduğunu ve kendisini ana kraliçe ilan ettiğini hissediyorum.

Hâlâ karanlıktan, yatağın altına çöreklenmiş hayaletlerden, lavabonun deliğinden çıkabilecek kandan korkuyorum. Duvarlarda bana bakmakta olan gözleri görüyor, tabana vuran ellerin sesini duyuyor ve aşağıda, yamaçların aşağılarında uluyan kurtları işitiyorum.

Kırmızı ev geceleri koyu bir renge bürünüyor, kızıl bir renge dönüşüyor ve ben kendimi koskoca bir kan kuyusunun içinde, hayaletlerimle o sıvının yüzeyinde dalgalanıyordum gibi hissediyorum.

Acım da bugüne kadar bana itiraf edemediği şeyleri itiraf etmeye başladı.

Acı benim yaşamımda ve düşlerimdeki ana babam. Sevmek için acı çekmem, acı çekmek için de ölmem gerekir.

Yaşamımda ne çok şey değişti anne. Hayatın, birçok hayatın toplanması, yoğunlaştırılmış bir bütünü olduğu doğru, ama bununla birlikte ne kadarını toplarsan topla, doyurucu

bir sonuca ulaşamıyorsun.

Ben daha on dokuz yaşımdayım ama yaşadığım hayatlar çok fazla, gereğinden çok. Öykülerimde yer alan karakterlerinkinden çok yaşamım oldu.

Seni terk ettim, hâlâ yüreğimi çarptırmakta olan bir aşkı terk ettim. Kendimi terk ettim.

Anne, ben bugüne kadar yaşadığım ne varsa, hepsini bir kez daha yaşamak istiyorum. Aynı yanlışları bir kez daha yapmak istiyorum.

Gün boyu tek bir odanın içinde yaşıyorum, sigara kokusu bütün mekâna sindi.

Dökülen saç tellerim ölü ölü yerde yatıyorlar, bembeyaz parmaklarım inceldi ve sarı lekelerle doldu.

Viola isimli o yusufçuğu düşünüyorum ve bir kez daha hayata gelirim, onun bedeninde yaşamak istiyorum. Her ne kadar benim, bendeki Thomas gerçeğinin bir parçası değilse de, gerçekte var olduğunu düşünüyorum. Hep var oldu ve benim ruhumda derin bir gedik açtı, ekşi elmada delik açan bir kurtçuk gibi.

Uyuyorum, aynaya yansıyan görüntüme bakıyorum ve gülüyorum. Kendime gülüyorum, hayaletlerime gülüyorum, onlara siktir çekiyorum, onlar da evin içinde deliler gibi dolanıyorlar. Şarkı söylemeye başlıyorlar ve bana öleceğimi söylüyorlar. Bugün Obelinda beni ziyarete geldi ve batın

"Bununla başa çıkabileceğini sanma sakın," dedi.

Gözümü ondan kaçırdım, "Öyle bir şey sanmıyorum zaten," dedim.

Bir saniyeden daha kısa bir zamanda yatağımın ayakucuna kaydı, gözbebeklerini aç aç sordu "Sonra neler olacak, biliyorsun değil mi?"

"Öteki boyutta sana eşlik edeceğim."

"Daha da beteri," dedi iyice büyüüp tüm yüzünü kaplayan, yanaklarını, ağzını, burnunu yok eden göz bebekleriyle.

"Daha da beteri tatlım..." diye devam etti, "Aşk yüzünden ölenlerin başına ne geliyor biliyor musun?"

Dondum kaldım.

Bacağıma dokundu, acı dolu bir çığlık attım, canımı acıtmıştı.

"Ne geliyor?" diye sordum gözlerim yaşlı.

"Seni ölüme sürükleyen her kim ise onu öldürmek zorunda kalacaksın. Senin görevin, senin amacın bu olacak," dedi.

Başımı olmaz anlamında salladım, böyle bir şeyi istemiyordum.

"Eveet güzelim, sen bunu yapacaksın. Çünkü ona kavuşabilmenin tek yolu bu. Sen şimdi onun içindeki tanrısal vicdansın ve yalnızca bu vicdanlar, koruduklarını yanlarında

getirebilirler," dedi.

"Yani bunu senin yapamayacağım mı söylemek istiyorsun?"

"Ben yaparsam, lanetlenmiş bir ruh olmaya devam ederim, o da özgür bir ruh olmaya. Eğer sen yaparsan, onu kendinle birlikte sürüklersin çünkü bir tek sana itaat etmek zorunda."

"Mutlu olmak istemiyorum, onu yanımda istemiyorum. Sonsuza dek yok olacağım ve onun sevmeye devam etmesini görmek istiyorum, benim hak ettiğim ceza bu olmalı," dedim.

Yanıma geldi ve yüzüme üfledi. Nefesi kaslarımı, kanımı dondurdu nerdeyse.

"Aptal, şımarık kız. Kendin arandın. Ben ve ötekiler canını öyle bir yakacağız ki ölmek için, hem de en acımasız biçimde ölmek için bize yalvarıp yakaracaksın. Seni bitireceğiz."

Küçükken kâğıda oldukça kapalı sayılabilecek bir yan daire çizmiştim. Dâirenin açık kalmış iki ucuna iki küçüi daire daha çizmiş ve birinin içine "aşk" diğerinin içine "nei ret" yazmıştım.

Soğuk taban. Kilitli kapı ve kapatılmış panjurlar. Söndürülmüş ışıklar. Bedenim çıplak ve öylece uzanmış yatıyorum. Yamaçlarda rüzgâr. Yağmur. Güneş. Sonra yeniden yağmur. Bir hafta. İki hafta. Üç hafta. Üç gün. Pişmanlık yok, iyi düşünceler yok, heyecan yok. Hayaletler yok. Mükemmeliyete ve her şeyi yapabilme gücüne kavuşmuş olma duygusu. Her şeyi yapabilme gücü. Her şeyi yapabilme gücü.

Sonra karanlık basıyor ve beni kollarına alıyor.

41

Bugün ne yaptın? Birileri, sabahın altısında telefon edip kızının yerde ölmüş olarak bulunduğunu, yerde ölümü beklemiş olduğunu söylediğinde ne hissettin? Avaz avaz bağırdın mı, ağzına geleni mi söyledin, kader, alın yazısı deyip boyun mu eğdin? Deli bir kızın olduğunu düşündün mü? Ya da âşık bir kızın olduğunu? Ya da benim ikisinin toplamı olduğumu mu düşündün?

Roma uçağına kaçta bindin ve sonra beni bulmak için bir yüz kilometre daha yaptıktan ve tepedeki o kırmızı eve geldikten sonra, yerde, halının üzerinde ölü saçlarımdan başka hiçbir şey bulamadıktan sonra acına ne ad verdin?

Ve kapıdaki aynadan bana baktığında, iki zincirle tavana asılmış, kesilmiş ve artık kabuk bağlamış bileklerimi gördüğünde, sevginin gördüklerine dayanma gücüne ne oldu?

Ya gözlerimi gördüğünde nasıl bir korku duydun? Ya çevresi morarmış, içine kan oturmuş ve âdeta kör olmuş gibi zümü fark ettiğinde?

Tımaksız ellerimle seni okşamama izin verir miydin?

O sana armağan ettiğim yanım nereye gitti?

Eğer hâlâ senin içinde bir yerlerde duruyorsa bırak gitsin, özgür kalsın, uçsun gitsin.

Belki günün birinde bana döner ve biz de büyük bir sevgi şenliği yaparız.

Teşekkürler...

Birbirinden farklı ve burada söylenemeyecek birçok nedenden ötürü: Fazla geç olmamakla birlikte yine de geç gelen köpeğim Burrito 'ya. Oysa erken gelen Simone Caltabellota 'ya. Nikki Sudden, Nic Kelman ve Rocco Fortunato 'ya. Martina Donati ve Melisso ile henüz doğmamış (belki de doğmuş) Nilo 'ya. Julieta ve Bengt, Ignacio ve Mario Brega ya.

Bu öyküdeki yardımcı roldeki kahramana, her ne kadar, gereğinden çok zaman ayırmış olsam da (gerekişimimde, gerekse kitabımda).

Birbirinden ayrı düşünilemeyecek ApEpPe ve Massimiliano 'ya. Gabriel Rigon 'a büyük sevgimle.

Ve benden tüm nefret edenler, çünkü onlar sayesinde kendimi daha çok seviyorum.

Bu Kitap bizzat benim tarafımdan [[TurkChe]] tarafından;

www.akdenizboard.com

www.hayal-et.net

www.onurumuz.com

www.hayatipayias.com

siteleri için hazırlanmıştır... E-Book ta kimseyi kendime rakip olarak görmem bizzat kendim orginalinden taradım ye e-book haline getirdim lütfen emeğe saygı gösterin. Gösterinki ben ve benim gibi insanlar sizlerden aldığı elektrikle daha iyi işler yapabilsin...

Herkese saygılarımı sunarım...

Sizlerde çalışmalarımın devamını istiyorsanız emeğe saygı duyunuz ve paylaşımı gerçek adreslerinden takip ediniz....